

ANUL XI. — No. 1.

IANUARIE 1930

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

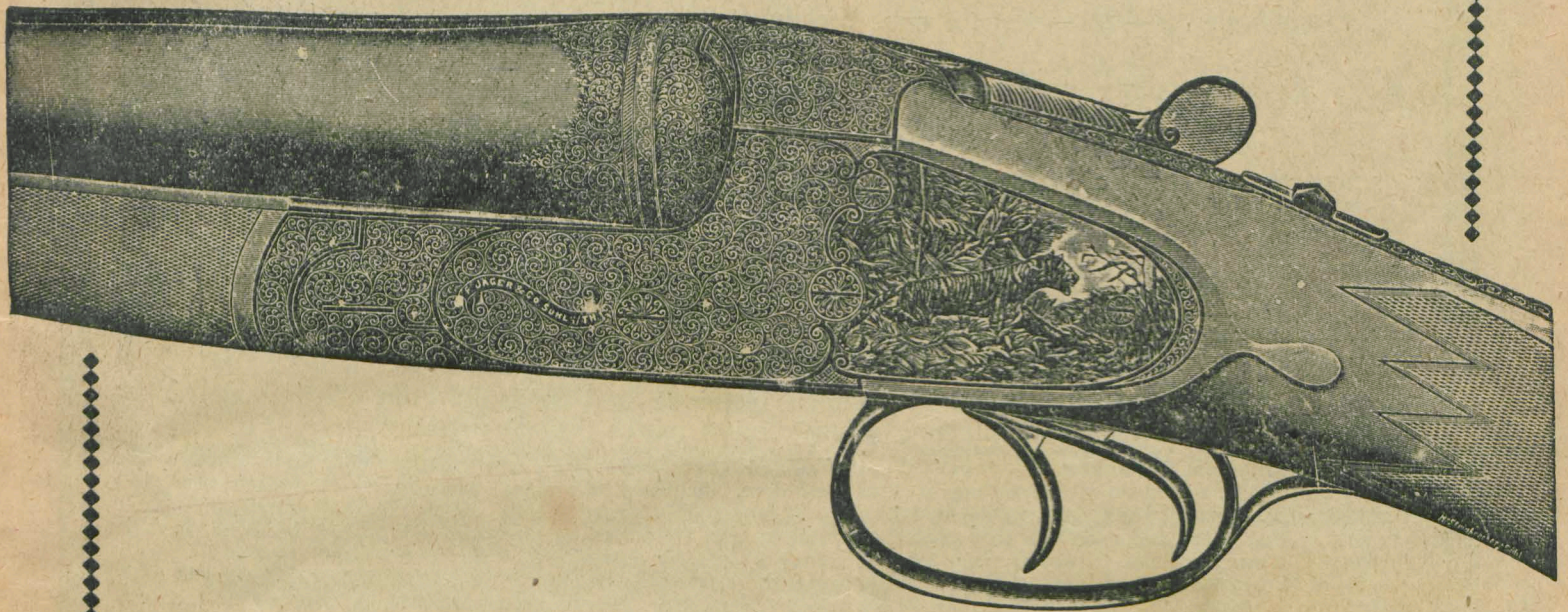
Orele de primire la Uniune: în toate zilele de lucru de la 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE
ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I, Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinelor este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care ca țușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte maniabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm. Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouele arme hammerless „Steyr“ în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. **Siguranță absolută.** Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. **Maniabilitatea.** Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradajie;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. **Curățirea ușoară.** Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. **Toate piesele sunt interschimbabile.** Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai renumiți specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele marca 2 stele și 3 stele, încărcate după ultimele cerințe ale balisticei moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acum la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimile de alice, fie de pepelițe, sau de becaține, fie de sitari, sau de potârniche, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la țintă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânătorul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânătorului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba smuciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoșcând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușul cu mașini moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câțva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., și veți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau rănirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste înseamnă: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător, 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare, 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Sa.

Marca Fabricii

Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu 2 țevi

::: pentru vânătoare și sport. ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al țirului.

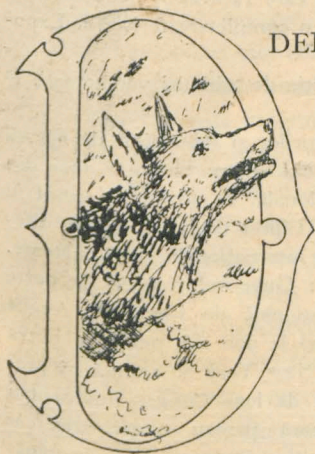
Simson

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

CÂTEVA CUVINTE DESPRE DIRECȚIUNEA VÂNĂTOAREI

de Ion Nițeanu

DEFINIȚIA Direcțiunii Vânătoarei înseamnă paza, protecția și reglementarea vânătoarei pe tot cuprinsul țării. Scopurile și importanța serviciului ce execută această Direcțiune ne propunem a arăta.

În îndeplinirea rolului utilitar și în conformitate cu legea ce o călăuzește, dispune prin Consiliul permanent de vânătoare, format din specialiști în materie, măsurile pentru protejerea vâ-

natului nobil și caută mijloacele necesare pentru înmulțirea lui, urmărindu-se interesul național de a păstra avuțiile noastre naturale din munți, păduri și câmpii.

Această populațiune nenumărată a munților și pădurilor noastre, ca: cerbi, căprioare, capre negre, țapi și căprioarele roșii, găinile de munte, fazani, etc. precum și acele de pe câmpii și de pe tot întinsul Dunării cu toate bălțile și canalurile unde se adăpostesc, becașinele,

sitarii apoi porumbeii sălbateci, turturelele, cărsteii, prepelețele, potârnicșii, iepurii, etc., toată această faună rară și bogată formează o grijă specială la această Direcțiune întru ocrotirea lui.

În această dorință de a păstra și feri de distrugere, această bogăție națională, Serviciul Vânătoarei în conformitate cu legea, urmărește stărpirea animalelor vătămătoare și păgubitoare, atât a acelor care nimicesc vânatul nobil cât și contra acelor cari aduc pagube incalculabile agriculturii noastre.

În această ordine de idei, societățile de vânătoare, împreună cu tot personalul de pază pentru protecția vânatului, implicit personalul silvic al Statului, dau tot concursul necesar pentru stărpirea acestor animale răpitoare ca: lupi, vulpi, urși, porci sălbateci, precum și contra păsărilor păgubitoare cum sunt ciorile ce fac atâta pagubă semănăturilor în agricultura țării.

În privința ciorilor, s'a dat o deosebită importanță acestei chestiuni, fixându-se anumite zile pentru vânarea lor, cum a fost în anul trecut stabilite zilele de 20 și 21 Maiu 1928, în urma căruia s'a realizat un total de 69.000 de ciori împușcate și 36.000 de ouă adunate și distruse, ceea ce reprezintă un total general de 100.000 păsări

stricătoare ucise, iar anul acesta un total de 200.000 de ciori împuşcate.

Dacă rezumăm aci și veniturile aduse Statului, din incassarea taxelor percepute dela permisul de vânatoare, dela terenurile arendate ca taxă de 10% asupra contractelor la terenurile comunale și expropriate dela pădurile Statului, bălți, etc. pentru dreptul de vânatoare, rezultă o sumă de 21.000.000 lei anual.

Adăugând și amenzile incassate de sentințele judecătorești la procesele de contravențiuni, față de Legea Vânătoarei, se cifrează la o sumă de aproximativ 100.000 lei anual. Rezultă deci deaci un venit destul de însemnat.

Cu această Direcțiune, Statul cheltuiește conform bugetului suma de 6.175.000 lei în care intră și personalul exterior cu tot aparatul necesar, de unde deducând această sumă din veniturile acestei Direcțiuni, rezultă pentru Stat un venit net de 15.000.000 lei anual.

Spre a inveda și mai mult importanța și activitatea

ce-a desfășurat acest serviciu, dela înființarea lui, vom reaminti că tot acest Serviciu executat însă la Casa Pădurilor, nu incassa anual decât 56.000 lei din arendarea terenurilor de vânatoare, iar din permisele de vânatoare aproximativ 100.000 lei anual.

Dacă pe lângă toate acestea se va lua în considerație și organizarea, precum și cultivarea acestui sport, printre iubitorii de natură creindu-se în acest scop, peste 800 de societăți de vânatoare, în întreaga țară, care înnumără fiecare între 30 și 40 de membri vânători, ajungem la un total de 24.000 de vânători bine instruiți ce formează poliția și paza pe întreg teritoriul țării.

Iată deci în linii generale munca ce se depune la acest Serviciu al Vânătoarei.

N. R. Cât ar fi de folositor pentru țară dacă aceste venituri s'ar întrebuița tot pentru vânatoare, astfel încât peste câțiva ani să se poată cu mult spori cifrele de mai sus.

EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DE VÂNĂTOARE

EA organiza la Lipsca în Germania între lunile Maiu și Septemvrie 1930, pe lângă I. P. A. Expoziția internațională de blănuri, cea mai mare expoziție de vânatoare ce s'a putut vedea până acum. Din 1911 la Viena nu s'a mai putut aranja o asemenea expoziție grandioasă, din cauza războiului și legiuirilor vânătorești, care au stăvilit și au întârziat propășirea economică a vânătoarei. Socotind

după planurile și proiectele ce ni s'au trimis din partea comitetului aranjator, vom putea admira vânatul din întreaga lume, arătat sub forma celui mai extraordinar muzeu ce s'a văzut vreodată. Se va putea admira acolo, evoluția vânătoarei din timpurile cele mai vechi până azi; vor fi expuse trofee din lumea întreagă, un arsenal întreg de arme, muniții și accesorii de vânatoare. Halele și terenurile aferente acestei expoziții sunt, conform planurilor, de dimensiuni gigantice; vizitatorii au la dispoziție restaurante, cafenele, etc. O parte principală a expoziției o fac blănurile scumpe și industria acestor blănuri din întreaga lume. Se va putea admira perfecțiunea cu care se imită astăzi tot felul de blănuri, lucru de mare importanță pentru vânător.

Direcțiunea acestei Expoziții face apel prin « Uniune » la toți vânătorii români de a trimite trofee extraordinare indiferent de anul în care au fost obținute; cheltuelile de transport sunt suportate de Expoziție, care garantează pentru menținerea lor în bună stare și înapoiere. Relații la « Uniune » și la « Geschäftsstelle der Internationale Jagdaustellung », Leipzig C 1, Brühl 70.

O atracțiune specială a Expoziției Internaționale de Blănuri și de Vânatoare din Lipsca « I. P. A. » 1930 o va forma de sigur pentru toți vânătorii, trofeele capitale excepționale din toate țările străine, care vor fi adunate într-o expoziție specială de trofee pe lângă cea de vânatoare cu trofee germane. România, Ungaria,

Jugoslavia și Polonia au promis expedierea unei bogate colecțiuni de material de expoziție. Vânători reputați din aceste țări fac parte din juriul de onoare. Din Austria, Danemarca, Olanda și Suedia vom putea deasemenea admira trofee. Rusia va trimite pe lângă un stoc mare de blănuri și o colecție a tuturor animalelor ce se vânează acolo. Din Canada vom putea vedea elani capitali și wapiti. Vânători care au avut succes vor expune trofee lor din Africa. Nu numai la trofee se rezumă expoziția aceasta ci vom putea admira unelte de vânatoare și prindere pentru tot soiul de vânat.

Expoziția internațională de blănuri care va avea loc concomitent cu cea de vânatoare la Lipsca, va fi o completare fericită a Expoziției internaționale de vânatoare.

Totodată se va aranja și o Expoziție de tablouri vânătorești, la care contribuie pictori renumiți.

Niciodată nu li se vor servi vânătorilor și iubitorilor de natură din lumea întreagă, ocazia să se documenteze asupra faunei din lume ca la această expoziție internațională. În ultimul moment ni se comunică dela oficiul de presă din Lipsca decizia luată de diferitele State cu privire la Expoziția internațională de Vânatoare. Redăm în rezumat cele comunicate: Guvernul francez ia parte în mod oficial la Expoziția internațională de vânatoare. Anglia și-a mărit suprafața reținută dela 500 la 900 m², pentru a putea expune cât mai multe obiecte. Din New York se anunță că președintele Hoover supune un proiect de lege Congresului pentru aprobarea sumei de 30.000 \$ necesară pentru participarea cât mai fastuoasă a Americii la expoziția internațională de vânatoare din Lipsca. Nu mai încapă îndoială că proiectul va fi admis. Marile firme în bransa blănurilor vor participa în unanimitate; una din ele a și reținut 400 m². Astfel se poate conta pe cel mai mare succes la această grandioasă expoziție.

Este aproape sigur că vom participa și noi la această expoziție iar în numărul viitor vom reveni cu detalii.

G. L.

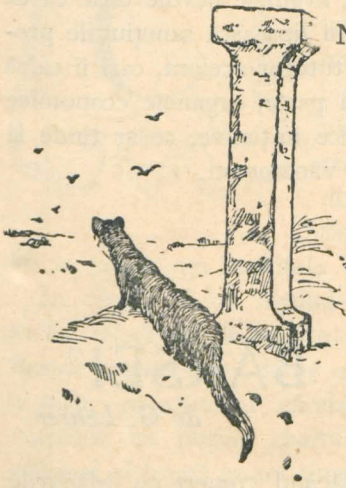
SITUAȚIA ECONOMICĂ A VÂNĂTOAREI ÎN GERMANIA

„DIE DEUTSCHE JAGDWIRTSCHAFT“

DESVOLTARE, EXTENSIUNE ȘI IMPORTANȚĂ ECONOMICĂ

Traducere după „Rauhhaarblätter“

de Rasofil

ÎN IUNIE 1928, a apărut în editura « Neumann din Neudam » o carte cu titlul de mai sus; autorul este brigadierul șef W. Bieger din Rostock. Până când partea întâia a volumului se ocupă de chestiuni ce interesează mai mult pe vânători, partea a doua, care tratează importanța economică a vânătoarei, este de interes general.

Ce înțelegem sub « vânătoare » și sub noțiunea de « Vânători »? Brigadierul șef Bieger răspunde în introducerea la această întrebare cu următoarele:

« Sub vânătoare în sensul vânătorească, se înțelege împușcarea și prinderea unor animale ce trăesc în libertatea naturală după anumite reguli, prescripțiuni și legi. Pe omul care exercită vânătoarea după principiile de mai sus, îl numim vânător. În opoziție cu aceasta, este vânătorul-măcelar, care trage din neștiință, din spirit de acaparare și din inconștiență asupra oricărui animal ce-i vine înaintea țevii, care împușcă animalele în timpul gravidității și clocitului, sau trage la distanțe prea mari astfel că vânatul rănit pierе în mod nenorocit, fără a putea fi întrebuințat ».

Iată ce trebuie să înțelegem, sub noțiunea de vânător corect și că nu fiecare, care își poate cumpăra o armă și arenda un teren pentru a trage în tot ce mișcă și zboară, își poate revendica numele de vânător. Dacă în primul rând sunt anumite exigente morale ce le impunem vânătorului, vedem pe urmă că acești vânători, au datoria de a administra corect o avere importantă, care constituie o ramură a economiei naționale. Vânătoarea este astăzi o ramură a economiei naționale, la fel cu alte ramuri, și nici cea mai puțin importantă. Această importanță însă, nu prea e cunoscută de public, în adevărata sa extindere. Urmarea acestei ignorări este o neglijare a economiei vânătorești, care prejudiciază întregul popor.

Brigadierul șef Bieger, are marele merit de a fi precizat în cifre, importanța vânătoarei.

La început răspunde la întrebarea, ce cantitate de blănuri de vânat util, aduce vânătoarea anual, economiei naționale. În anul 1925 greutatea blănurilor s'a cifrat la 18.543.000 kgr., dintre cari 4.659.850 kgr. sunt blănuri de vânat mare, iar 13.883.240 kgr. sunt blănuri de vânat mic. În bani valoarea acestor produse vânătorești se cifrează la 28.344.850 mărci (1.133.794.000 lei). La acestea se mai adaugă valoarea blănurilor răpitoarelor, cifrate la 2.980.000 mărci (119.000.000 lei), precum și valoarea pieilor și penelor vânatului. Acestea se întrebuințează

la fabricațiunea pielei și hainelor. Din părul de iepure se fabrică pălării. Aceste valori se ridică la 2.300.000 mărci (92.000.000 lei). În total valoarea blănurilor se cifrează la 33.624.850 mărci (1.345.194.000 lei).

Produsul net al terenurilor administrate în regie și ale celor arendate, s'a cifrat în 1925 la 44.841.405 mărci (1.703.656.200 lei). Incasările pentru permisele de vânătoare au atins 7.955.391 mărci (318.215.640 lei). Impozitele asupra arenzilor, cifrei de afaceri, venit, timbre și alte impozite în strânsă legătură cu vânătoarea, au produs 10.435.001 mărci (417.400.040 lei). Pentru supravegherea și paza vânatului prin paznici publici, s'a cheltuit 28.000.000 mărci (1.120.000.000 lei).

Cum și câinele este necesar pentru exercitarea vânătoarei, cunoscut fiind proverbul: « Vânătorul fără câine... e însuș câine » se evaluează un rulement anual numai în ce privește valoarea chinotehnicei vânătorești, la 5.216.300 mărci (208.572.000 lei).

Și industria participă în măsură mare, la economia vânătorească. Cea mai importantă este industria armelor de vânătoare și acea de munițiuni, dar și alte ramuri industriale își au cota lor de participare, amintind numai industria de costume vânătorești, încălțăminte, lunete, etc. Rulmentul total al industriei vânătorești se cifrează la 24.137.300 mărci (circa un miliard de lei). Tot așa și comerțul profită suficient din economia vânătoarei. Ar fi să amintim comerțul cu vânat, blănuri, arme și munițiuni, etc. Rulmentul total al acesteia se evaluează la 52.175.937 mărci (circa două miliarde lei). Pentru transportul de vânat, îngrădiri, transport pe cale ferată, plata pentru gonaci, asigurări, și alte întrebuințări se socotesc la 17.262.158 mărci (circa șapte sute milioane lei).

Dacă adunăm cifrele de mai sus, obținem pentru arenze, valoarea trofeelor, impozite și taxe, pentru anul 1925 în valoare totală de peste două miliarde și jumătate lei (peste 63.000.000 mărci) ceea ce socotit la 5%, reprezintă produsul unui capital de peste un miliard mărci (peste patruzeci miliarde lei). La acestea s'ar mai adăuga produsul total al industriilor accesorii (secundare), industria vânătorească și comerțul vânătorească, întreținerea de câini, personalul de vânătoare, literatură și presa de specialitate, precum și alte rulmente de circa 104.000.000 mărci (4.116.000.000 lei). Interesant este dacă comparăm aceste cifre cu cifrele pescuitului maritim german. Luăm de bază, anuarul statistic pentru germania. Industria maritimă germană produce un venit net de 13.821.620 mărci (452.864.800 lei) anual. Această valoare nu atinge nici o treime din venitul vânătoarei, fără a socoti impozitele și taxele. Pescuitul maritim împreună cu cel fluvial, nu aduce un venit net mult superior vânătoarei.

În anul 1925 produsul net al industriei silvice al Statului prusac a atins cincizeci milioane mărci, ceea ce nu

este o cifră mult superioară sumei ce rezultă din produsul net al economiei vânătorești germane. Din aceste exemple putem aprecia în mod just, valoarea vânătorei, și s'ar putea pretinde cu suficientă justificare, să se dea cuvenita atențiune și cuvenitul sprijin, economiei vânătorei. Va însemna pentru noi, un câștig de cauză faptul, că vom reuși să convingem pe cei profani în ale vânătorei, că vânătoreea nu este o jucărie, un sport, ci este o ramură economică importantă.

Până aci, traducerea articolului sus arătat, cifrele sunt suficient de elocvente și dacă pentru Germania vână-

toarea poate reprezenta un factor economic de seamă, credem că și pentru țara noastră, acest factor nu ar trebui neglijat, ci mai de grabă ar fi nevoie să fie îndrumat în mod just, spre a da un maximum de rendement.

O lege de vânătore bună, avem, e nevoie doar ca ea să se aplice cu stricteță, să nu lipsească sancțiunile prevăzute de acea lege, aplicate tuturor acelor, cari îi calcă dispozițiunile; iar pe de altă parte, organele economice ale Statului să încurajeze orice inițiative, ce ar tinde la utilizarea tuturor produselor vânătorești.

ISTORIA VÂNĂTOAREI ÎN ȚARA BÂRSEI¹⁾

de G. Lehrer

ARTEA, apărută la Brașov în limba germană, și pe care autorul d-l inginer silvic Otto Witting a intitulat-o «Die Wirtschaftsgeschichte des Burzenlandes» = Istoria Economică din Țara Bârsei.

Înainte de a încerca să lămurim cetitorul despre ce anume tratează această lucrare, vrem să arătăm că a făcut mare vâlvă în lumea internațională vânătorească o altă carte cu subiecte (povești) vânătorești trăite în Carpații României de compatriotul nostru d-l ing. Emil Witting din Sibiu, fratele autorului acestei lucrări. Mărturisim că am citit — cu sentimentul vânătorului care a trăit clipe emoționante în măreția Carpaților la vânat mare — povestirile d-lui Witting, și mă gândeam de n'ar fi nimerit să propunem autorului traducerea cărții sale²⁾ în limba română, pentru a fi și la îndemâna vânătorilor noștri cari nu cunosc limba lui Goethe în așa măsură, încât să-i înțeleagă toate subtilitățile.

Încă sub impresia fascinantă a acestei cărți ne sosește la redacție o altă lucrare cu titlul de mai sus, scrisă cu totul în alt gen. Văzând această carte ne-am și gândit la satisfacția morală, pe care o gustam cu anticipație și pe care ne-o promitea erudiția în materie a autorului, și calitățile literare moștenite în familie.

Nu ne-am înșelat! După o zi de muncă aridă, ne-am așezat la gura sobei cu volumul d-lui ing. silv. Otto Witting în mână: Prin fața ochilor minții treceau castele feudale din vremuri depărtate, cu șanțurile de apă deasupra cărora se lăsau punți mișcătoare, peste care treceau vasalii cu blănurile de tribut aduse stăpânului, vedeam regii și voievozii cutreerând pădurile nesfârșite din jurul Brașo-

vului, primii coloniști sași făcând comerț cu blănurile dobândite prin înfruntarea pericolelor din munții și pădurile sălbatece. Copaci seculari cari cădeau sub topoarele lor, rupându-și crăcile cu un sgomot formidabil, mărit de ecoul văii misterioase.

Datele statistice însă au darul de a te aduce foarte curând la realitate. Astfel văzând sumele de bani ce se încasau pentru pieile de urs, blănurile de jder, vidră, vulpe, răs, pisică, am resimțit și o oarecare ciudă, mai ales văzând numărul colosal de urși ce se ucidea. (Într-o singură zi, adică la 20 Oct. 1550 în Neustadt, au fost uciși 11 urși, vânduți cu 4 florini bucata).

Am avut o dezamăgire în special la gândul că și astăzi în 1930 sunt mulți cari fac vânătoreea cu dorința numai de a ucide și de a câștiga bani.

În continuare, d-l ing. Otto Witting trece în revistă întreaga evoluție economică forestieră, vânătorească și piscicolă (negoț de lemn, arme, contingent de vânat și pește). Arată în 67 de clișee trofee originale din Țara Bârsei, cu drept cuvânt foarte interesante.

Asupra pescuitului în Țara Bârsei d-sa ne dă date extrem de folositoare, arătând balanța comercială de export și import de peste an.

Numește diferitele specii de pești existente în diferitele ape din ținutul care — se vede — îi este foarte drag.

Pe lângă mulțumirea pe care o datorăm d-lui ing. Otto Witting pentru frumoasa seară ce ne-a procurat, îi datorăm și recunoștință pentru cele ce-am învățat din lucrarea d-sale. Iar în speranța că suntem de acord cu toți cetitorii acestui volum, ținem să felicităm în mod călduros pe autor, pentru munca enormă, dar interesantă pe care a depus-o și credem că în 1930 «Istoria Economică din Țara Bârsei» nu va lipsi din biblioteca nici unui vânător sau silvicultor.

¹⁾ Din lucrarea d-lui Ing. Otto Witting: *Istoria vânătorei în țara Bârsei*.

²⁾ «Pe urmele vânatului mare în Carpați». A se vedea recenzia în R. V. No. 2, din 1929.

OGOARE PENTRU VÂNAT

de Ötvös Balázs, Casa Verde, Timișoara

U cât se desvoltă mai mult cultura modernă, cultura așa numită «intensivă» a câmpiilor, cu atât mai mult pierde vânatul locurile sale de adăpost și de hrană. Dacă voim deci ca vânatul să aibă condițiunile sale de traiu trebuie

să le facem așa numitele «ogoare».

În cărțile d-lui Nedici e descris în amănunt, cum se fac fel de fel de ogoare. Ar fi de prisos să scriu și eu despre această temă, totuși o fac, ca să comunic o metodă a mea, cu ajutorul căreia putem înființa ogoare permanente cu puțină cheltuială, așa ca vânatul să aibă adăpost și hrană pe tot timpul. Metoda mea are și avantajul, că putem coloniza fazani, potârnică, epuri, chiar în primul an, când am înființat ogorul.

Acest sistem e de mare folos acolo, unde nu sunt păduri, nici așa numite «remize», iar unde sunt aceste păduri cu pomi mari și rari, fără subarboret nu dau vânatului nici adăpost, nici hrană naturală.

Arăm, dacă se poate toamna, câteva pogoane dintr'o pășune mai slabă. Arătura de toamnă e mai bună ca aceea de primăvară, fiindcă umezeala, gerul ne îmbunătățește pământul și buruienile, cari peste vară amenință plantația cu înăbușire, degeră. Arăm, cam pe la mijlocul terenului în primul an vreo patru pogoane în formă pătrată. Acest pătrat îl împărțim prin două linii perpendiculare, una pe alta, lungi de vreo 10—12 metri. Așa vom avea alte patru mai mici.

Dacă terenul este deluros, atunci facem ogorul pe partea de sud-est. Iar dacă voim să anexăm ogorul unei păduri, atunci îl înființăm astfel, ca pădurea să fie spre nord, așa dar să aibă un scut contra vânturilor nordice.

Pe cele două parcele din spre nord (pădure) plantăm salcâmi tineri, așa ca rândurile salcâmiilor să fie la patru metri depărtare unul de altul. Spațiul între salcâmi iarăș 4 metri. Între fiecare doi salcâmi plantăm câte un arbust de soc, porumbar, măracine, ilice sau sânger. Pe ici-colea facem câte un grup numai din salcâmi, și numai din arbuști, adică neamestecat. Arbuștii îi vom tunde în fiecare an, ca să crească cât mai des, lăsând însă netunse grupele neamestecate. Salcâmi netunși vor servi fazanilor ca adăpost de noapte, iar arbuștii netunși vor da mai multe fructe, ca cei tunși.

Pentru ca salcâmi și arbuștii să crească cât mai iute, trebuie să lucrăm pământul după plantare, adică între fiecare două rânduri de plantație, semănăm câte un rând de porumb și cartofi.

În parcela a treia, vom pune grupuri de arbuști și grupuri de brazi (*Abies pectinata*). Brazii nu-i lăsăm să crească mai înalt ca vreo doi metri, pentru ca să crească cât mai des, formând ascunzișuri, fiind sub el loc uscat, fără zăpadă.

În parcela a patra vom semăna câte un petec de ovăz, cartofi, mătură și napi (*Helianthus tuberosus*).

Pe cele două linii semănăm lucernă sau trifoiu. Pe marginile liniei semănăm floarea soarelui, mătură în două-trei rânduri și spartium scoparium (drob în formă de mătură).

Dacă voim să apărăm această remiză contra vitelor, o vom înconjura cu gard viu, de glădiță sau maclură.

Iată avantajele acestui ogor.

Pe terenuri fără pădure avem un ascunziș și adăpost de hrană pentru tot soiul de vânat.

Constrângem vânatul ca pe timpul iernei să se mențină într'un loc mic, unde-l putem hrăni în caz de nevoie și artificial, făcându-i și adăposturi de hrană. Când iarna nu e prea abundentă în zăpadă, nu trebuie să hrănim decât fazanii, deoarece căprioara și epurele are nutreț destul oferit de lucernă (o cosim numai odată pe an) și de spartium scoparium.

Chiar și fazanii vor avea hrană naturală, adică fără să fim constrânși de a le duce zilnic hrană, căci d. e. porumbul, floarea soarelui, măturica (cisok) nu-l culegem, ci-l lăsăm necules. Vântul, zăpada rupe cocenii porumbului, a măturice și a floarei soarelui, așadar vânatul aripat ajunge ușor la sămânță. Și spartium scoparium are sămânțe pe cari vânatul aripat le mânăncă cu plăcere.

Dacă mai avem teren la dispoziție, atunci facem în al treilea an lângă acest ogor și un altul, cam de aceeași mărime, și parcelele primului ogor, pe care l'am lăsat numai teren arabil, îl vom plantă ca pe celelalte parcele. Când salcâmi din al doilea ogor sunt atât de desvoltate încât oferă fazanilor loc de culcuș pe timpul nopții, atunci scoatem la sfârșitul iernii salcâmi din primul ogor. Dar să-i scoatem împreună cu tulpina, că în acest caz rădăcinile rămase în pământ lăstăresc mult mai des. Acești lăstari sunt hrana cea mai predilectă a iepurilor pe timpul iernii.

Trifoiul (lucerna) ce-l cosim pe linii îl vom lăsa acolo, punându-l în clăi acoperite cu paie, ca să-l apărăm contre umezelii.

Orce lumină are și umbra ei. Tocmai pentru că în acest ogor adunăm vânatul, vin și răpitoarele atrase din mulțimea vânatului. Să avem deci grijă, mai ales pe timpul iernii, pentru-că prin acest ogor înlesnim munca răpitoarelor.

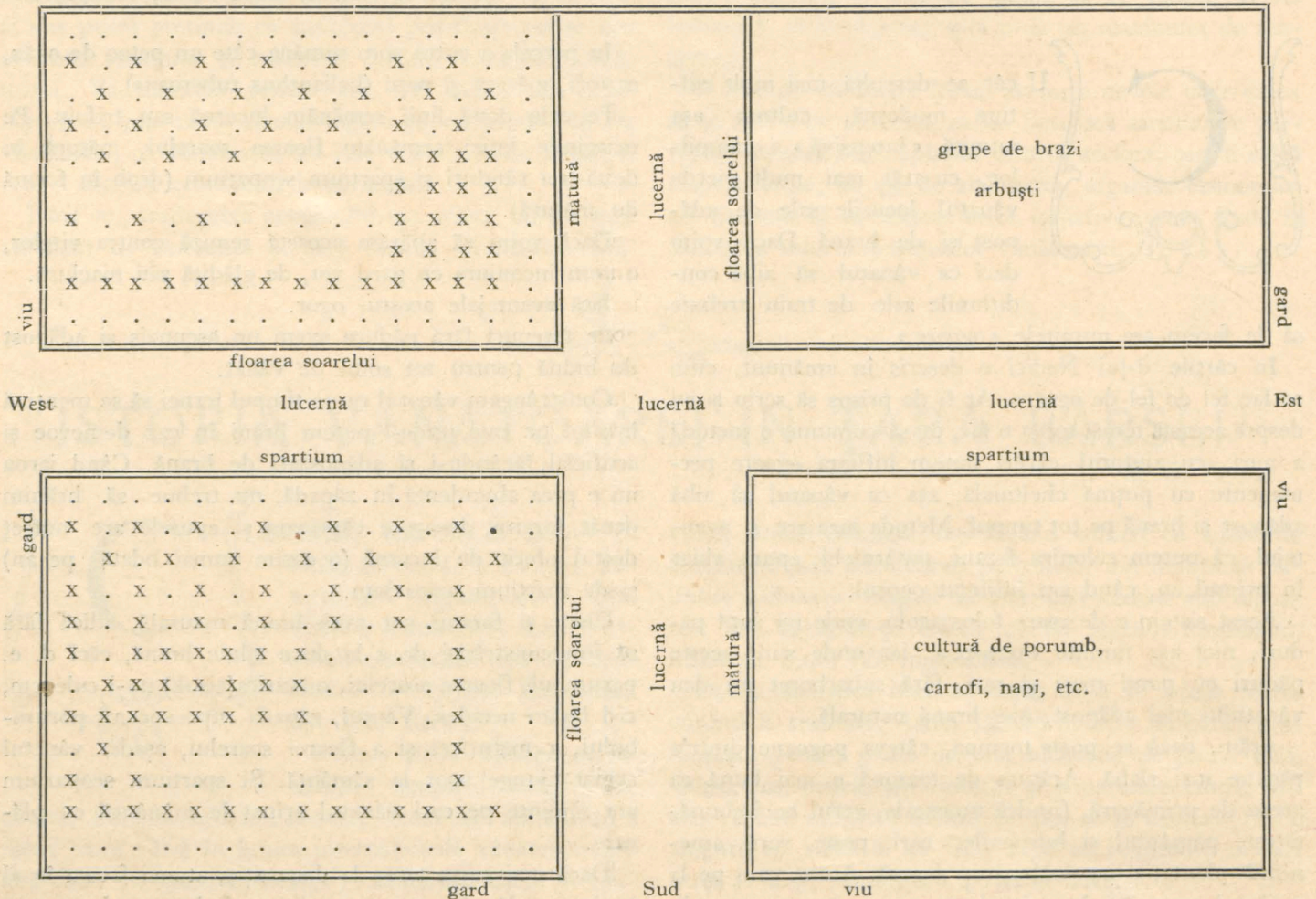
Astfel de ogoare nu poate înființa decât proprietarul locului, dar ce să facem, în caz că suntem numai arendași și nu ne putem învol cu proprietarul să facem ogoare?

Luăm în arendă cam pe la mijlocul terenului cel puțin două bucăți de pământ cam de ½ jugăr și plantăm aici Varza Palmier (*Brassica oleracea acephala*). Vezi în această privință cărțile de G. Nedici (Ocotirea vânatului mic, pag. 335 și hrana vânatului în timpul iernii, pag. 35). Când e zăpadă mare, vânatul va da năvală la acest

X = Salcâm
 • = Arboret

PLANUL UNUI OGOR PERMANENT

Nord
 gard viu de gladiță sau maclură

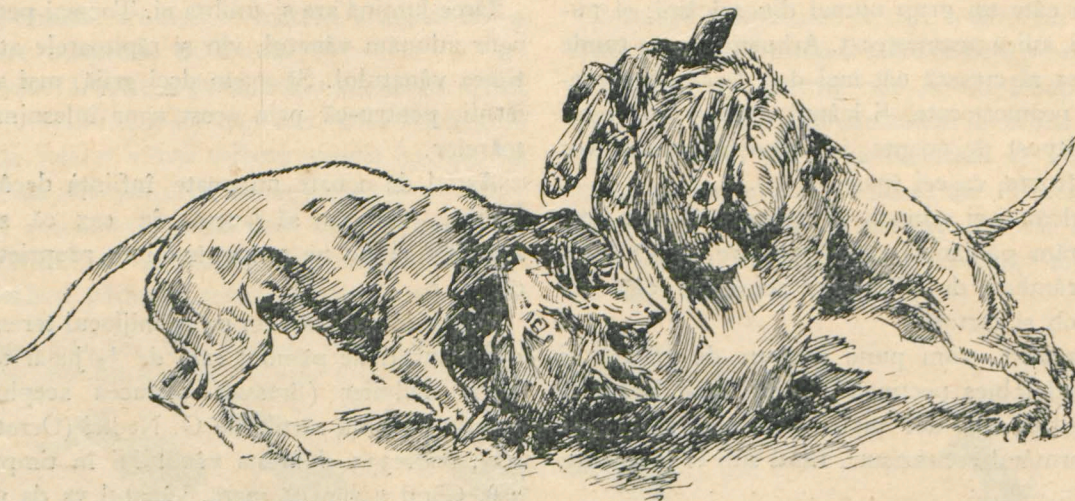

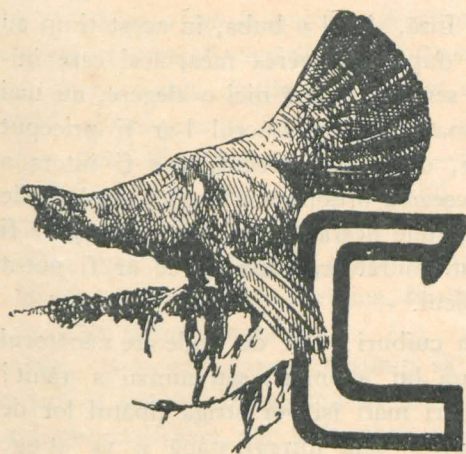
ogor. Să-i înlesnim însă trecerea. Dacă nu ne permite proprietarii să trecem, și să facem drumuri cu plugul de zăpadă, atunci trimitem brigadierul să facă cu picioarele cărări de pe la marginea terenului până la acest ogor. Călcând zăpada cu piciorul de 2—3 ori, înlesnim trecerea vânatului. Și aici să avem grije de braconieri și răpitoare, căci, vânatul se adună pe acest loc. Varza crește în locuri prielnice cam la o înălțime de doi metri, așa dar zăpada niciodată nu o acoperă cu desăvârșire. Iepurii rod tulpina verzii, aripatele ciupesc frunzele cărnoase, cari nu înghiață decât în ierni extraordinar de geroase.

Dar dacă nu reușim să luăm în arendă nici 1—2 po-goane de pământ? Trimitem brigadierul cu o lopată să curețe zăpada de pe semănături de grâu pe o suprafață de 2—3 metri pătrați ici colo. Punem d'n loc în loc pe un par băgat în pământ câte un snop de lucernă, sau cel puțin pae de orz, ovăz. (Fânul nu-i bun!)

Vedem deci că avem multe mijloace cu cari putem ocroti și salvă vânatul.

Dar, cine n'are nici atâta grije de teren, de vânat, să lase vânătoarea, predând terenul unui vânător conștient.

ZIUA CIORILOR

de Căpitan Juliu Jacobi

CÂND, în a doua jumătate a lunii Maiu, am luat cu Societatea parte la «Ziua Ciorilor», nu am putut să-mi ascund o

oarecare jignire a simțului meu vânătoresc. Am scris atunci, imediat asupra faptelor, un mic articol pentru revistă, pe care am hotărât însă în urmă să nu-l mai trimit. Am preferat să mai aștept: nu aveam toate datele concrete coordonate, «Ziua Ciorilor» trecuse, iar până la cea viitoare mai era timp destul ca să mă pot gândi mai amănunțit la subiect, tratându-l atât din punctul de vedere al agriculturului, cât și al vânătorului.

Nu uit, de bună seamă, că România este un Stat agrar, că agricultorul este ades și vânător, firesc fiind — mai cu seamă în stările cam sterpe din ultimii ani — ca vânătorul să pună mâna pe pușcă în ajutorul plugarului. Cu o condiție însă: să nu i se ceară nimic vânătorului ce nu poate pune în armonie cu simțul său vânătoresc. Și ce mai nevânătoresc lucru decât să împuști păsări când cuiburile — fie și de ciori — sunt pline cu pui sortiți să moară de foame după doborârea părinților! O atare faptă numai atunci s'ar putea justifica, când nu s'ar putea în nici un chip găsi alt răstimp pentru a împușca și mai înfrâna nițel acești tâlhari — căci tâlhari sunt. Dar de sigur nu așa se prezintă cazul pentru ciori. În cele ce urmează vrem să urmărim puțin traiul ciorilor, să vedem din ce se alcătuește lista lor de hrană, să cântărim imparțial folosul și paguba ce fac — și din acest examen să căutăm un timp pentru împușcarea ciorilor, care să răspundă și nevoilor plugarului și să convină și vânătorului în aceeași măsură.

Când vorbește despre neamul «ciorilor», vânătorul se gândește în primul rând la cioroiul «griv» (*Corvus cornix*) și la coțofană (*Pica pica*) cari prin distrugerea cuibarelor îi fac mari pagube printre vânatul său. Agricultorul se gândește mai cu seamă la ciorile negre (*Corvus frugilegus*) și la stăncuțe (*Corvus monedula*), cari trăesc la noi într'un număr atât de mare, dar cari — și subliniez cu tot dinadinsul acest lucru aci — pe lângă multă pagubă, aduc și mult bine. Ciorile — și anume toate speciile amintite mai sus, ca și rudele lor mai apropiate sau mai depărtate — sunt omnivore: viermi, gândaci, melci, șoareci, ouă, pui de păsări, pui de iepuri, fel de fel de boabe, grăunțe și fructe le alcătuesc hrana — pe lângă mortăciuni. Hrana le variază după anotimp. Iarna, când domnește înghețul și gerul, le așteaptă zile grele, dar prin apropierea localităților găsesc totdeauna hrana care să le îndestuleze: cercetează prin gunoaie — aci un cap de găscă sau mațe de găini, colo rămășițe de prin bucă-

tării sau câteva boabe ce s'au aruncat orătăniilor din curte. Pe străzi și piețe găsesc și acolo câte o boabă, iar pe la marginile satului, nelipsite stârvuri de câini, pisici sau păsări. Când vine însă primăvara și începe vremea semănatului, atunci ele urmează pe plugar la câmp și în urma brazdei culeg câte un vierme, un gândac, o boabă de orz sau grâu. De acum încolo, în general, boabele încep să le fie hrana de căpetenie. Câtă pagubă pot pricinui agriculturului în acest răstimp — nu putem afirma. Am și eu o mică gospodărie în Dobrogea, pe care am lucrat-o personal cinci ani în șir — și ciori sunt și acolo chiar destul de multe — însă n'am resimțit niciodată, măcar apropiat, atâta pagubă de pe urma lor, cât am avut, de pildă în anul 1926, de pe urma gândacilor cari mi-au mâncat jumătate din recolta de rapiță — și a căror dușmani neîmpăcați erau tocmai ciorile.

Odată cu câmpul înverzit, hrana lor principală stă în tot felul de gândaci, viermi, melci, ouă, păsări mici, șoareci, popândăi, câteodată și câte un puiu de iepure. În acest răstimp, am curajul să spui, că ciorile sunt numai folositoare agriculturii — și îndeosebi ciorile negre (*Corvus frugilegus*). Am avut în primăvara trecută prilej să împușc deasupra bufniței un număr considerabil de ciori cari aveau gușa literalmente îmbâcsită cu gândaci. Dar altfel stau lucrurile în ce privește vânătoarea: Cioroiul griv (*C. cornix*) și coțofana (*P. pica*) tocmai acum sunt în plină operă de distrugere. Mai târziu, pe timpul recoltei, ciorile iar mănâncă mai mult boabe, dar pagube mari nu cred să pricinuească agriculturului, căci deși în acest timp baza hranei o alcătuesc grăunțele, cred că este vorba numai de boabele culese de pe pământ, în tot cazul pierdute pentru agricultor. Mai rar am văzut ciori cari să se ocupe de snopi. Pe lângă această hrană mai prind și câte un gândac sau șoarece. Se pare chiar că s'au săturat de atâtea boabe, căci îndată ce pune din nou plugarul plugul în brazdă, îl urmează dându-i ajutor pentru recolta viitoare. O arătură de toamnă e semănată cu sute de ciori.

Din cele spuse până acum, reiese că răstimpul în care ciorile fac pagube considerabile agriculturii cade în lunile de semănat, adică, cam în Martie-Maiu. Iar pentru vânător, în special în lunile Aprilie—Iunie. Pagubele ce le fac ciorile în aceste trei luni agriculturii, se compensează prin foloasele ce-i aduc în celelalte nouă luni ale anului — dacă, bineînțeles, numărul lor nu este exagerat: căci e clar că dacă ciorile vor fi mâncat sămânța de pe ogoare, nu mai au nici ce să apere de gândaci și viermi.

Faptul că Ministerul de Agricultură a hotărât o zi pentru distrugerea organizată și obligatorie a ciorilor — «ziua ciorilor» — trebuie înțeles în sensul că numărul lor este atât de mare, încât au devenit o primejdie pentru stăvilirea acestei îmulțiri exagerate. Presupun că Ministerul își poate justifica măsurile pe care nu le pot

controla și deci nici critica. Vreau numai să statornicesc un lucru: anume că, atât cioara neagră, cât și stăncuța, chiar și cioroiul griv, luați în parte, ca indivizi izolați, sunt păsări mai mult folositoare agriculturii și că deci, în acele regiuni unde agricultorul nu resimte el paguba — și doar plugarul în conservatismul său e destul de simțitor la pierderi — n'ar trebui urmărite. În nici un caz și sub nici un motiv agricultorul n'are de ce să le poarte ură. E un drept al său ca să se opună la o înmulțire prea mare, dar un războiu de ură și de distrugere dus împotriva ciorilor ar dovedi foarte curând agriculturii, tocmai folosul lor. Viermii și gândacii dăunători ar cauza culturilor, mâine, pagube mult mai mari decât ciorile, azi. După cum povestește Brehm, în Anglia, printr'o stârpire neconținută a ciorilor, s'a micșorat într'atât numărul lor, încât a trebuit în urmă ordonată ocrotirea și paza lor — fiindcă gândacii și viermii distruseseră toate recoltele. Am semnalat și acest fapt printre altele, dar știu și eu că la noi nu e încă caz asemănător. Vreau doar să atrag atenția agriculturii conștient, că știința n'a ajuns nici pe departe să poată înlocui munca folositoare a ciorilor.

Altfel cu vânătorul. El poate purta ură ciorilor, căci prea mari sunt păcatele lor. Ele sunt cele mai neîmpăcate și mai primejdioase distrugătoare a cuibarelor, și chiar a vânatului sburător mai măricel. Vânătorul nu poate găsi nici un cuvânt bun pentru ele. Furtul și crima caracterizează felul lor de a fi. Indesebi cioroiul griv și coțofana sunt cele care îi provoacă ura și pe care le urmărește mai aprig. Cât despre foloase, vânătorul n'are nimic de spus.

M'am depărtat oarecum dela subiectul propus, dar n'am crezut inutil să arăt punctul meu de vedere, atât ca plugar cât și ca vânător în privința ciorilor, pentru a nu fi acuzat de nimeni că învederez lucrurile numai dintr'o singură parte. Dar să ne întoarcem acum la miezul chestiunii.

Să admitem dar, că ciorile, prin numărul lor mare și prin faptul că se înmulțesc din ce în ce mai mult, periclitează azi agricultura. Admitem iar, că aceste mase de ciori, în timpul iernei sau în vremea clocitului, în grădini sau în parcuri publice, n'au cine știe ce viers fermecător, nici nu sunt izvor de fine melodii, ba că pun chiar nervii auzului la grea încercare — și pun și consiliile comunale față 'n față cu un problem de curățenie generală de luat în seamă. Și mai admitem în sfârșit, că pentru micșorarea numărului lor trebuie să le războim cu pușca și să doborâm o parte din ele. Inșă când? Acest *când* este cauza articolului de față. Am văzut că ciorile sunt dăunătoare agriculturii în special în timpul semănatului, iar vânătoarei în special în lunile Maiu și Iunie. Pentru ca folosul care ar rezulta din împușcarea lor să fie cât se poate de imediat, ar trebui ca ciorile să fie distruse înaintea vremei semănatului, iar nu cum s'a făcut anul trecut, când chiar și porumbul (căruia îi fac pagube mai simțitoare) era deja înverzit. Timpul acesta s'ar fi petrivit mai degrabă intereselor vânătoarei, căci tocmai în luna Maiu cioroiul griv și coțofana își încep activitatea lor mai distrugătoare — și deci folosul împușcării

ar fi fost imediat. Inșă, și aci e buba, în acest timp au și ciorile pui. Or, după înțelegerea mea, acel care împușcă fără nici un scrupul și fără nici o alegere, nu mai este vânător, ci poate pușcaș. Lucrul l-ar fi priceput bine orice vânător, dacă, anul trecut, s'ar fi întors a doua zi după împușcarea ordonată a ciorilor, la locurile lor de cuibărit. Țipetele nesfârșite a puilor rămași ar fi fost o gravă și cutremurătoare acuzare, ce ar fi putut deschide ochii orișicui.

Să se tragă și în cuiburi? Dar de unde are vânătorul siguranța că lovitura lui a omorât sau numai a rănit? Și pui mici în dureri mari își vor striga țișatul lor de acuzare, ceasuri, poate zile întregi, până îi va atinge aripa morții și vor fi iertați.

Să se distrugă cuiburile și să se ucidă puii? Dar este acest lucru întotdeauna posibil? Și chiar posibil, nu-l pot învedera decât ca o soluție extremă, în lipsă de alta. Singura rezolvire justă, după părerea mea, în această chestiune, este strămutarea «zilei ciorilor» la o dată mai timpurie, și anume în răstimpul facerii cuiburilor și a ouatului. Nici mai târziu, dar nici mai de vreme. Nici mai târziu, reiese din expunerea de mai sus. Dar nici prea de vreme. În adevăr, trebuie știut că deși ciorile sunt în România păsări mai mult sedentare, totuș fac în timpul iernei perindări mai mici sau mai mari, după locuri mai bune de traiu. Singură Coțofana e în toate cazurile sedentară la locul de naștere. Altceva e înșă încă mai important. Ciorile noastre primesc în timpul iernei mulți mosafiri de-un neam cu ele dela Est și dela Nord, mosafiri cari ne vor părăsi iarăș numai spre răstimpul ouatului. Pe noi ne interesează înșă în primul rând ciorile noastre, adică acele care locuesc la noi — numărul lor vrem să-l micșorăm. La toate aceste se mai adaugă și faptul că împușcarea lor, în acest timp când e veșnică mișcare între ele, nu e întotdeauna prea ușor, așa că nici nu s'ar putea conta pe o reducere sensibilă a numărului lor. Pe timpul împerecherii, cuibăritului și ouatului ciorile străine ne-au părăsit de mult, iar ciorile noastre sunt deja la locurile lor de clocit. Ce ne împiedecă să ținem «ziua ciorilor» acuma? Rezultatul ar fi incontestabil același, căci împușcarea unei perechi în acest timp echivalează cu împușcarea unuia sau două rânduri de pui. Vânătorul în acest răstimp nu mai poate avea nici o remușcare. Lovitura lui bine îndreptată omoară prada pe loc și fără dureri. Nicăiri nu mai lasă în urma lui durere și jale — și lucrul acesta trebuie să fie pentru vânător o chestie de conștiință și un punct de onoare.

La ce dată cade acest răstimp? Ciorile clocesc foarte timpuriu. După Dumbrowski, în jurul lui 1 Aprilie primele cuibare sunt complete. În unele regiuni mai aspre la noi, poate că mai întârzie câteva zile. Dacă vrem acum să determinăm o dată la care toți vânătorii să iasă la ciori — în interesul lor și al agriculturii — mai trebuie să avem în vedere că ciorile, cel puțin cu 2—3 săptămâni înaintea clocitului propriu-zis, se găsesc la pomii lor unde vor cloci. Putem deci să spunem cu siguranță că în prima săptămână a lui Aprilie toate perechile de ciori sunt deja ocupate, fie cu clocitul propriu-zis, fie cu preliminările îndelungate ale clocitului — în orice caz,

pot fi cu ușurință împușcate la pomii lor de ciocire. Rezultă că toate Societățile de vânatoare ar trebui invitate să ție «ziua ciorilor» în prima săptămână a lunii Aprilie. Data aceasta dispensează în acelaș timp pe vânător delatrușgerea cuiburilor — îndeletnicire care, oricum s'ar face, nu e a vânătorului, mai cu seamă nu atunci când se poate opune la exagerata îmulțire a ciorilor fără să recurgă la acest mijloc.

Și acum, înainte de a termina, fie-mi îngăduită o constatare de ordin general.

Noi, vânătorii, suntem obișnuiți să despărțim vânatul în util și răpitor, înțelegând în prima categorie vânatul ce-l putem mânca, iar în a doua categorie pe cel care ne aduce pagube vânatului util, într'un fel s'au într'altul. Vânătorul le vânează pe amândouă — și util și răpitoare. În timp însă ce pentru vânătoarea celui util ne lăsăm

conduși de legi scrise și nescrise, adesea cu atâta convingere și atât de spontan încât provoacă ironia profanilor, tot noi, ne scuturăm de toate aceste sentimente când e vorba de răpitoare. Dacă un țăran, în luna Februarie sau Martie, când iepurii îi rod via și pomii din grădină, a împușcat o iepuroaică cu puii în pântec sau una care lăptează, atunci lucrul ne revoltă cu drept cuvânt și n'avem decât cuvinte de indignare și de ocară pe seama «barbarului» — fără să mai vorbim de celelalte urmări legale ale faptului. Dar dacă noi în luna lui Maiu împușcăm răpitoare sburătoare, ale căror pui vor trebui să moară de foame, atunci... e «altceva» — căci numai așa, cel puțin, poate apare logic. Să fie în adevăr cu totul «altceva»? M'ar duce prea departe să răspund și la această întrebare și la cele ce i se leagă. Las pe fiecare să se gândească și să-și răspundă singur.

INFIINȚAREA UNEI CENTRALE ORNITOLOGICE DE CĂTRE OFICIUL VÂNĂTORILOR REGALE, SIBIU

UPĂ cum aflăm, Oficiul Vânătorilor Regale, ca răspuns dorinței exprimate de mulți iubitori de păsări, a luat frumoasa inițiativă să înființeze un centru de studiu (stațiune ornitologică) și în țara noastră.

Urmând exemplul marilor centrale ornitologice străine, va proceda la prinderea și inelarea diferitelor pasări. În scopul acesta s'a luat contact cu toate stațiunile și centrele ornitologice din Europa centrală, iar după ce se va epuiza stocul de inele de aluminiu ce le are din străinătate, se vor confecționa altele, imprimându-se pe ele «Oficiul Vânătorilor Regale» pentru a fi distribuite amatorilor.

Toți cei cu dragoste de pasări, sunt rugați să sprijine această prețioasă inițiativă, comunicând observațiuni sau aparițiuni curioase de pasări, dar mai ales aducând la cunoștința susnumitului oficiu, ori de câte ori vor descoperi sau vor vâna vreo pasăre inelată.

N. R. Salutăm cu tot entuziasmul această inițiativă strălucită, luată în interesul tuturor vânătorilor și iubi-

torilor de natură. Trebuie însă să subliniem că această organizație nouă, singura în țară, este creată din inițiativa particulară a Casei Regale.

În numele tuturor vânătorilor ținem să mulțumim călduros d-lui Antoniu Mocsony, marele maestru al vânătorilor regale, care a luat asupra sa realizarea acestei grele dar atât de folositoare instituțiuni. Să sperăm că roadele nu vor întârzia și că peste puțin va putea și România să rivalizeze cu țările din Occident, iar stațiunea noastră ornitologică să întreață pe cea din Rositten, lucru foarte posibil, pentru că teren avem. Abundența noastră în vânat aripat (Delta Dunării) nu este întrecută de nici o țară europeană, iar dacă oameni de inimă și cu dragoste de natură ca Înălții demnitari dela Casa Regală se ocupă de ea, reușita este sigură.

Rugăm și noi călduros pe toți membrii credincioși ai Uniunii să dea concursul Înălților inițiatori, cerând inele de aluminiu Oficiului Vânătorilor Regale, Sibiu, iar când vor cutreera munții, câmpiile și în special bălțile noastre, la fiecare cuib cu pui să se oprească o clipă inelând micii săi locuitori, iar când vor aduce acasă geanta încărcată de vânat să se uite și la picioarele pasărilor, comunicând eventual tot ce pare a fi demn de amintit.

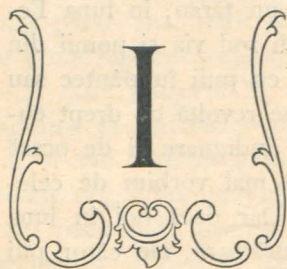
G. L.

MALADIILE MAI FRECVENTE ALE CÂNILOR

Dr. A. Păunescu-Pitești

(URMARE)

ÎN rândurile cari urmează, voi căuta să descriu cât mai pe scurt posibil, cele mai răspândite maladii ale câinelui adult, fără a se înțelege prin aceasta că ele nu pot lovi și câinii tineri. Voi da o atențiune deosebită semnelor caracteristice

ale lor și în special tratamentului fiecăreia, pentru ca oricine, cu puțină bunăvoință, să poată, la nevoie, veni în ajutorul tovarășului său.

a) *Maladiile pielii.* Dintre nenumărate erupțiuni cari pot să apară pe pielea câinelui, cea mai de temut e râia. Foarte adesea însă, mulți camarazi iau drept râie o erupțiune care, în realitate poate să nu fie deloc parazitara. Adevărul este că, din cauza asemănării care există între afecțiunile pielii de natură parazitara și cele datorite altor cauze, e nevoie câteodată de intervenția microscopului pentru a putea să identificăm pe una sau pe alta. Totuș, n'am putea spune că e absolut imposibilă o diferențiere după fenomenele obiective.

Râia se prezintă, la câini, sub două forme diferite ca și parazitul care o cauzează: *Râia sarcoptică* și *râia demodetică sau foliculară*.

Râia sarcoptică e cauzată de acelaș parazit, *Sarcoptes scabiei*, care dă râia la om; tocmai deaceea este extrem de contagioasă. Se localizează cu predilecție pe părțile cu mai puțin păr și produce mâncărime teribilă, ceea ce face pe câine să se scarpine până dă sângele. Cedează însă foarte repede la tratament: acesta e cel mai important caracter distinctiv.

Preventiv, vom feri câinele de contactul cu câini bolnavi sau suspecti de râie.

Ca tratament îi vom face zilnic câte o baie caldă cu leșie slabă sau săpun cu sulf, după care îl uscăm cu o cârpă curată și-l ungem peste tot corpul cu pomada următoare:

Floare de sulf 20 gr.
Carbonat de potasiu 10 »
Lanolină 80 »

Râia demodetică (foliculară) e cauzată de un parazit, *Demodex folliculorum*, numit așa fiindcă se instalează întotdeauna în foliculii (rădăcina) perilor. Deși mai puțin contagioasă pentru om, această formă e spaima vânătorilor și chiar a medicilor veterinari, prin tenacitatea cu care rezistă la tratament.

Intre numeroasele procedee de tratament și formule indicate, dau ca mai sigure următoarele:

I. Oleum cadini 50 gr.
Floare de sulf 20 »
Tinctură de cantaride . . . 30 »
Esență de terebentină . . . » »
Lanolină 100 »

II. Balsam de Peru 10 gr.
Sulf precipitat 20 »
Axonge benzoinată 120 »

Sau: se freacă tot corpul câinelui, cu petrol pur sau mai bine îndoit cu apă. Dimineața i-se face o baie cu săpun negru și se unge peste tot cu oleu mineral. Intotdeauna însă, e bine să nu începem tratamentul până ce nu am tuns câinele, cât mai mărunț posibil.

Eczeme: Foarte multe afecțiuni ale pielii câinelui sunt datorite unor turburări de ordin nutritiv, desechilibre cari se produc fie prin lipsa unor substanțe indispensabile bunei funcțiuni organice, fie prin endo-intoxicațiuni (otrăviri de origină organică). În această categorie intră și eczemele de diferite aspecte. Uneori pielea e foarte uscată și groasă iar părul cade; alte ori e umedă și plisată. Mâncărimea, mai mult sau mai puțin violentă, nu lipsește nici într'una nici în cealaltă formă.

« Aceste maladii nu sunt deloc molipsitoare și dacă, deseori, se văd mai mulți câini, la acelaș proprietar, bolnavi de aceeaș afecțiune, e că între ei trebuie să existe un oarecare grad de rudenie și că, prin urmare, sunt atinși de un acelaș viciu de sânge ». (Mégning).

Tratamentul va consta în depurative interne și aplicațiuni locale. Ca depurative se recomandă arsenicul și iodul.

Cel mai eficace medicament arsenical este *Licoarea lui Fowler* (arsenitul de Ka.) pe care o vom administra în doză de 5—10 picături pe zi în lapte sau supă; iodul îl vom da sub formă de untură de pește (o lingură pe zi).

Local, se va menține o stare de perfectă curățenie, prin spălături de 2 ori pe zi cu o soluție slabă antiseptică sau băi generale cu apă boricată, soluția « Alibourg », soluție de piatră vântată 4‰ etc. În acelaș timp, vom administra câinelui un regim cât se poate de bogat în materii azotate, adică un regim cu bază de carne.

b) *Maladii interne.* Aceleași cauze, cari dau naștere la om la o întregă serie de boale interne pe cari le cunoaștem cu toții, ca anghină, bronșită, pneumonie etc., pot și la câine, să producă în condițiuni asemănătoare, absolut aceleași maladii, cu mici diferențe în ceea ce privește aspectul de detalii și manifestarea unora dintre simptome.

Frigul este socotit drept prim factor cauzal al multora din boalele de cari voi vorbi mai departe, căruia îi mai ajută o rea stare fiziologică și constituțională a animalului.

Bronșita. O baie făcută pe timp răcoros, înghițirea de apă rece, câinele fiind obosit și înfierbântat, un coteț lipsit de adăpost și strat cald pe timp de iarnă, iată tot atâtea cauze de bronșită. Simptomul principal e *tusea* și oarecare lipsă de dispoziție.

Tratamentul constă în revulsie toracică prin aplicații de muștar pe piept și spate până aproape de ultimele coaste, după care operație, câinele va fi ținut într'o cameră caldă.

În acelaș timp îi vom da, intern, 5—6 lingurițe pe zi, în lapte cald, din următoarea formulă:

Infuzie de Ipeca	30 ctg./200 gr.
Sirop Tolu	40 »
Benzoat de sodiu	3 »

Pneumonia recunoaște aproape aceleași cauze ca și bronșita. Simptomele sunt însă, mult mai alarmante: respirația accelerată, starea generală rea cu expresia pierdută și lipsă completă de dispoziție și apetit, febră destul de pronunțată, nasul uscat și cald. Tusea lipsește în majoritatea cazurilor fiindcă însuș animalul o evită, din cauză că efortul de tuse produce durere.

Tratamentul constă în aplicații revulsive pe torace, ca mai sus, pomadă stibiată pe cele două părți ale pieptului sau înfășări de câte un sfert de oră în prosoape reci pe torace, după care câinele este ținut la loc ferit de frig.

Intern îi vom administra din siropul următor, la fiecare două ore o linguriță, în lapte cald:

Kermes	18 ctg.
Aqua lauro-cerasis	7 gr.
Gumă arabică	5 »
Infuzie poligala 1%	200 »

Gripa. Una din cele mai de temut boale ale câinilor e gripa sau febra catarală, maladie extrem de contagioasă și care atacă, fără nici o deosebire, câinii la orice vârstă. Până astăzi încă, nu i se cunoaște microbul cauzal, deși cercetări în această direcție s'au făcut destule. Ceea ce se știe precis, e că se transmite direct dela un animal la altul și că mai ales expozițiile canine sunt locuri de unde riscăm să plecăm deseori cu câinele contaminat.

Începe prin catar ocular și nasal, aproape ca și jigodia, de unde deseori confuzia. Apoi survine fie o bronșită catarală, fie o gastro-enterită cu diaree.

În cazul când a fost lovit aparatul respirator, după bronșită inițială urmează o pneumonie foarte gravă, apoi pleurezie și animalul moare, fără a-i putea veni în ajutor.

Când a început cu tubul digestiv, după diaree urmează o dizenterie cu sânge, se produce o slăbire progresivă și rapidă și animalul moare aproape întotdeauna.

Câteodată mai intervin și complicații cari nu fac decât să grăbească sfârșitul inevitabil.

Ca tratament se recomandă: în forma pulmonară o deosebită supraveghere și îngrijire a plămânilor, aplicând tratamentul pneumoniei. În plus vom susține starea generală a animalului prin tonice ca: lapte alcoolizat, cafea neagră zaharată, injecții cu cafeină.

În forma intestinală vom da câinelui zilnic 5—10 pachete a 0,25 ctg. benzo-naftol, un ideal antiseptic intestinal și pe deasupra 5—8 pilule a 0,10 ctg. extract de rathania pe zi, până la încetarea diareei. Nu vom neglija nici în această formă starea generală, pe care o vom susține prin aceleași tonifiante de mai sus.

Viermi intestinali. Ca și la câinii tineri, afecțiunile datorite viermilor paraziți sunt destul de serioase și dacă la început dau simptome puțin alarmante, nu rare sunt cazurile când pot aduce, subit, moartea animalului. De aceea, dacă am constatat sau am bănuit chiar viermi intestinali la câinele nostru, avem datoria să intervenim imediat pentru a-l debarasa de acești mici dar primejdioși dușmani.

Deobiceiu *Tenia* este cel mai frecvent oaspe al tubului digestiv la câine, pe care animalul o ia fie mâncând intestine de iepure afectat de cisticerc (vezicule ca ouăle de broască, reprezentând o fază din ciclul evolutiv al parazitului), fie din apă, alimente obișnuite, etc.

Ca mijloace de debarasare se recomandă: scoarța de grenadir, rădăcina de ferigă, kamala, santomina, timolul etc.; cel mai eficace însă s'ar părea că este pulberea *proaspătă* de nucă de arec (fructul unui palmier de India) pe care o putem găsi la orice farmacist conștiincios. Zic « conștiincios » fiindcă dacă pulberea e veche, poate fi periculoasă pentru animal, dându-i o enterită cu urmări destul de grave.

Cu acestea am terminat cele ce aveam de spus. Imi place să cred că n'am făcut altceva decât introducerea sau cel mult rezumatul unui articol detaliat, pe care voi avea cinstea să-l cetesc semnat de un camarad competent, asigurându-l că ar avea dreptul la recunoștința multor vânători prin noțiunile pe cari li le-ar pune la îndemână, pentru sănătatea celui mai devotat prieten al nostru, câinele.

O VÂNĂTOARE DE ELEFANȚI ¹⁾

După F. Millet

de Căpitan Ionescu Virgil
din Marina de Război

ÎN dimineața zilei de 6 Iulie 1921, doi indigeni, încă tremurând de groază, veniră să mă anunțe că o turmă de elefanți a devastat casa pădurii din Dangia.

Casa era pierdută în plină vale a râului Cayon, în provincia Danaiului de sus (Annam) și pentru siguranța pădurarului care trebuia să o ocupe, pavilionul din Dangia era stabilit, atât, pe cât posibil, cât mai aproape de singurul sat din apropiere «Moi»: cinci case izolate în imensitatea junglei.

Dar epidemiile și răutatea fiarelor, decimând puținele lor vite, sătenii au părăsit repede aceste locuri, considerate ca vrăjite din cauza superstiției înrădăcinate în ei.

Nu se mai putea gândi a lăsa un singur om, bazat numai pe propriile forțe, într'un district atât de sălbatic și am fost nevoit, după exodul locuitorilor, să ridic paza.

Era exact o lună dela aceasta.

Distrugeând eri pavilionul și cea mai mare parte din casele din sat, elefanții dovediră cea mai elementară măsură de prudență.

Câteva preparative prompte în vederea unei probabile vânători și la drum spre Dangia.

Am sosit în dimineața zilei de 7 Iulie. Curierii care mă anunțaseră, nu exageraseră nimic. Totul eră devastat. Din locuințele de chirpici, nu mai rămaseră decât acoperișurile și câțiva pari. Ferestrele și ușile, smulse; aruncate în mijlocul pavilionului; sparte, călcate în picioare, pulverizate, se aflau mobilele care ornau camera mea de repaus. Devastare nemiloasă, ciclonul. Dependințele, bucătăria și grajdul răsturnate, gardul de lemn sfărâmat și bucăți din el aruncate către cele patru puncte cardinale.

Intreb un grup de indigeni care treceau și îmi afirmă că elefanții se află încă prin acele locuri.

Către ora 15, în adevăr, descoperii urme proaspete care datau din noaptea precedentă.

Acoperit cu înalte pâlcuri de pini rari și cu hățșuri destul de dese, unde printre numeroasele esențe predomină o specie de stejar cu trunchiul subțire și strâmb, terenul este foarte accidentat. Văi cu pantele abrupte, cu fundurile acoperite de insule de copaci sombri, bambuși, și pe ici-colo zone cu ierburi înalte.

Timpul eră furtunos și greoi.

Era circa ora 15,30, când la 400 m., pe o creastă, făcându-și Siesta la umbra arborilor mari, observai în fine elefanții. Intre ei și noi o prăpastie foarte adâncă.

¹⁾ D. F. Millet, autorul acestei povestiri, este inspectorul general de păduri la Dalat în Annam. Este unul din cei mai celebri vânători de fiare din Indochina. El înnumără nu mai puțin de 47 tigri și elefanți la pasivul său.

Studiaii un moment terenul de apropiere și direcția exactă a vânatului, după care trecui repede la preparativele de atac; controlai mențiunile, scosei cureaua expresului și scosei haina; în sfârșit, fixai oamenilor mei locurile ce trebuiau să le ocupe și pe care nu trebuiau să le părăsească sub nici un motiv, până la terminarea vânătoarei.

Cercetașul meu Tho, obișnuit mai mult la tigri decât la elefanți, îmi păru puțin nervos. Ii explicai tactica mea pentru a mă apropia de uriașii cărora le distingeam mereu spinarea și trecui înaintea lui.

Zece minute de apropiere savantă și iată-mă la 30 m. de animale. Numărai unsprezece: opt femele, dintre care una enormă, întrecându-le pe celelalte cu mai mult de un picior, doi pui care sugeau încă și un tânăr mascul de vreo douăzeci de ani. Nimic deci de făcut pentru a pune mâna pe ceva fildes.

Neputând trage, am avut cel puțin bucuria, să observ timp de o oră amuzantul spectacol al unei familii de proboscidiieni în libertate.

FAȚĂ 'N FAȚĂ!

Rezemându-și trompa, întoarsă înăuntru, de tulpina unui arbore pe care-l ținea între colți, masculul plin de veselie sfarmă în fața mea, jucându-se, tulpini care aveau cel puțin douăzeci și cinci centimetri grosime.

Puii, sburând dela o femelă la alta, ridicând în aer trompa, făceau un vis-a-vis mișcător și comic. Imi făcea impresia că se îmbrățișează într'un avânt de tânăra fraternitate și atitudinea lor drăgălașe, mișcă inima mea de bătrân vânător.

Dar deodată încetară jocul; pofta de mâncare începuse a-și spune cuvântul, fiecare dirijându-se către mama respectivă. Ascunși între picioarele părintești, unul dintre ei sugând deja cu mița trompă aruncată în lături, văzui bine gura lacomă aplecată pe o mamelă.

În acest moment îmi încolți o idee — idee rea de vânător — de a culca mama și de a încerca după aceea să capturez puiul; dar, să distrugi o femelă!... Și ticăloasa idee îmi peri.

Din apropiere, parvneau până la mine gălgături formidabile de stomacuri și acel suflu puternic de trompe, asemenea găfielei unei căldări sub presiune, care este un tic foarte obișnuit al elefantului ca și legănarea și frecarea unul de altul a picioarelor dindărăt atunci când sunt în repaus. Dar, după un moment, aud sgomot de crângi rupte ce porneau dintr'o vale cu vegetația foarte bogată, la cincizeci de metri în dreapta mea.

Mă așteptam la vreun mascul rămas în urmă și mă apropiai câțiva pași. Adăpostit după un pom cu trunchiul drept și lat, pândeam ieșirea animalului. Zadarnic!

ghinionul meu este mare, nu-mi apăru decât o femelă în plus.

La ce bun să te mîinii pe Dumnezeu. Nu-mi rămânea decât să mă retrag cu prudență și încet și a mă întoarce, ducând cu mine, în lipsă de fildeș, amintirea unei ore foarte plăcute de observații asupra vieții și cu speranța de a găsi un loc propice pentru a-mi ridica cortul și a petrece noaptea.

La ora 16,30, mă oprii pentru repaus. Prin împrejurimi mulții bisoni, le găsiu urma umblând după aceea a elefanților, dar mă simțeam prea obosit pentru a mă pune în urmărirea lor.

Noapte excelentă sub cort, și în zori, plecai pentru a cerceta terenurile muntoase, altădată cultivate.

Era ora 7 și apropiindu-ne de un afluent al râului «Da-Plir», descoperii urmele unei alte turme de elefanți, care trecuseră noaptea prin aceste locuri.

Le urmaii. O urmă izolată se depărtă în mod vizibil de celelalte. O măsurai: 38 centimetri la piciorul dinainte, un mascul.

O jumătate de oră mai târziu, lovituri de trompă în vale, 2 kilometri în linie dreaptă. Mării pasul și după douăzeci de minute, zării la 400 metri, pe o creastă, într'o veche poiană acoperită cu fân și ierburi înalte, doi elefanți. Animalele mergeau cu pași mărunți și mă luai imediat după ei.

Coborând imediat panta, sosesc într'o pajiște înverzită, plantată cu grupuri de arbori în buchete, unde un spectacol neașteptat mă făcu să tresar de nerăbdare. În fundul pajiștei, la una sută metri, o duzină de elefanți dintre care trei masculi, stau strânși la umbra unui pâlcc de stejari.

Intre ei și mine, nici un arbore. Pământul, acoperit cu iarbă numai de trei picioare. Teren puțin propice pentru apropiere! Dintr'o privire examinai locul și descoperii la o distanță de cincizeci metri de animale, în apropierea unui trunchiu de copac de diametru mare, calcinat, o mică moviliță.

Adăpostul este suficient în caz de atac și mersei drept spre el. Mă așteptam că elefanții se vor deplasa și îmi vor permite astfel să câștig eu terenul pentru a mă servi de adăpostul pe care acum se aflau ei.

Dar abia ajuns la refugiul meu, o femelă urmată de cel mai frumos mascul se detașă din grup și se îndreptă spre mine. Cele două animale trec transversal la doisprezece metri... Am în mână o bijuterie de expres calibru 405 W. pe care abia o promisem și care va vorbi pentru prima oară, acestor monștri... Dar, nu știu ce treabă va face... e așa de ușoară!

În momentul când masculul sosi în dreptul meu, dela dreapta spre stînga, îi plasai un glonț în gaura urechei.

Aștept, nemișcat încrămănit. Solid ca un tank, cu toate că fusese atins în plin creier, ținea bine și mai merse vreo zece metri.

Femela care-l urma făcu pe loc o jumătate întoarcere și-mi retrecu la șase metri, împiedicându-mă să pot dubla la timpul voit, primul animal. Cercetașul meu, care crezu că animalul are intențiuni rele, îi descărcă în umărul drept, din arma sa calibru 12 lisă, un glonț «Kynock»;

dar fără a părea cel puțin că observă, animalul trecu și repetai imediat masculul meu cu un glonț după urechea stîngă, în momentul când întinzând trompa, ținând coada aproape orizontală, se clatină și e gata să cadă.

După a doua lovitură, se prăbuși și sgomotul sîngelui ce țâșnia în cascadă din urechea spartă, mai turbură liniștea mormântală a locurilor.

Un moment pentru a contempla trofeul și mă pusei imediat în urmărirea celorlalți doi masculi.

După un sfert de oră de marș, turma este ajunsă. Dar animalele strânse grup în mijlocul ierburilor înalte care le ajung până la ochi, nu-mi dă posibilitatea de a distinge purtătorii de fildeș.

Așteptai zece minute bune, nemișcat, pentru ca animalele să părăsească locul și să pot distruge masculii.

Vântul însă le-a semnalat prezența mea, căci toate animalele în veghe, au ridicat deasupra ierburilor extremitatea trompelor lor curbate și toți acești șerpi gris, răsăriți odată din această vegetație bogată, prezenta un efect aparte.

Una după alta, trompele începură să coboare. Fără să se grăbească, elefanții se puseră în marș și-i urmării cu privirea până în momentul când coborînd panta unei vâlcele împodobită cu o pădure foarte deasă, se pregăteau să dispară.

Mării pasul și sosii deasupra râpei în momentul când animalele se pierdeau în desiş.

Deodată, un mascul care urmărea liziera pădurei se întoarse cu pași repezi chiar sub mine și-mi prezentă plină față, la 16 metri.

Poziția este destul de rea, dar nu e timp de pierdut, căci va dispăre și el îndată. Trăsei franc deasupra ochilor în linia mediană a frunței pentru a-i atinge creierul.

Animalul se îndoi de toate patru picioare și începu să se rostogolească pe panta râpei, până la linia primilor arbori cari îi opri căderea.

Mă întorsei la primul meu elefant, nerăbdător de a-l lua măsurătoarea.

Înălțimea în dreptul umărului: 2 m. 44 cm., picioarele dinainte au un diametru de 36 cm. ceea ce dă o circumferență de 1 m. 15 cm.

O oră mai târziu, pe când eram ocupat în cort cu ștersul armelor, strigăte disperate răsuna la circa un km. Femelele caută masculii disperate! Noaptea se apropie; nu e lună; ezit a încerca o ieșire inutilă.

Oamenii mei aprinseră focul, dar lemnele ude, ard rău. Ploaia cade fină și strînsă. Incetul cu incetul peisajul se înfundă în besnă; la 3 sau 4 m. de cort nu se distinge nimic. Indată întunericul va fi deplin.

INCĂ O ALARMĂ !

De jurîmprejurul nostru, iarba era înaltă și deasă, oamenii nu avuseseră timpul a o cosi.

Indigenii se repeziră din nou în cortul meu. « Ei sunt aici... Vin !... Trageți repede, vor să ne omoare ! ».

Sării din adăpostul meu cu carabina în mână. Ascult. Tomituri, fâșiarea ierbeii care nu înșeală, se aude la mai puțin de o sută metri.

A trage era imprudent, animalele puteau urmări ecoul și veni pentru ca să cadă înfuriați asupra locului de repaus. Stinsei imediat focurile, și, încetul cu încetul, sgomotele încetară. Intrați sub cort în timp ce oamenii mei rămăseră afară ascultând. Această liniște mă neliniștea.

De obicei se scot bocancii pentru culcare, eu îi legai bine pe ai mei și-mi pusei cartușiera pentru a nu fi prins nepregătit în cazul că ar fi trebuit să fug peste noapte.

Abia luai aceste precauțiuni și trosnituri formidabile însoțite de lovituri de trompă, izbucniră atât de aproape că ne înghețară sângele în vine.

În mijlocul unui vacarm asurzitor de «vrao o o» aproape omenesc și în același timp de o putere monstruoasă, răsună notele clare și furioase ale unei turme de elefanți, care în direcția elefantului rămas ucis pe câmp, rostogolește locul unde avusesem intențiunea să-mi ridic cortul. Prinși de frică, oamenii mei săriră într'un arbore mare lângă cortul meu și ametecați clae peste grămadă printre crăcile copacilor, începură să sbiere cât îi ținea pieptul, cu speranța naivă de a speria elefanții, cu toate că nu puteau fi auziți, în mijlocul aceluiaș sgomot.

Furia turmei ajunse la maximum și în această noapte neagră și ploioasă, în aceste imense și calme locuri. Sgomotele devin teribil de impresionante... Dar! cât te simți de mic, în fața furiei acestor coloși, pe care-i protejează întunericul, pierduți în besnă, în voia soartei care totuș poate să fie fatală.

În urma acestei ultime alarme, sper că se va putea odihni puțin; ora 20. Este și timpul.

În revărsatul zorilor, eram în picioare. Nu mă puteam abține pentru a nu mă duce să citesc pe teren ceea ce se petrecuse în ora când animalele scosese strigătele lor desperate. Pe pământ și corpul masculului, observai urmele proaspete ale elefanților.

Cadavrul acoperit cu pământ și nomol. Această masă, care cântărește aproape două tone, a fost întâi ridicată și apoi deplasată cu doi metri.

Un mascul stupid, îngenunchiase pentru a străpunge cu colții acest corp umflat, fără cap și fără picioare, care refuza să-și urmeze frații. I-a spart pânțele prin două găuri enorme, prin care se scurgeau intestinele, de un alb lăptos. Apoi, speriați de mirosul sângelui, toată turma înnebunită, fuge în dezordine, deschizând în ierburile înalte, o pârtie lungă de șapte la opt metri, unde totul este călcat, sfărâmat, doborât.

În cursul carierei mele de vânător, am avut de multe ori ocaziunea de a constata spiritul de solidaritate la unele animale și mai ales la elefanți. Am văzut femele, întorcându-se la cadavrul puiului aruncat la pământ de vreun glonț, încercând să ridice mortul, îngenunchind pentru a-l împinge cu fruntea, lovindu-l cu lovituri de trompă, în slaba speranță de a-l vedea ridicat pe picioare.

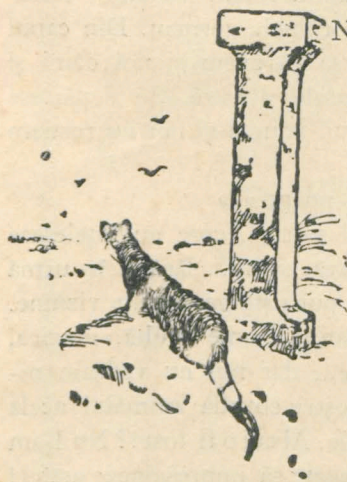
Am văzut deasemenea, femele, înconjurând un elefant rănit, târându-l după ele, împingându-l și susținându-l.

Dar, niciodată nu mi-a fost dat să asist la furia unei turme întregi de giganți contra corpului mort al unuia dintre ei.

DECE PREFER POINTERUL ȘI SETTERUL

de M. Damaschinescu
Inspector de vânătoare, Câmpina

NAINTE de a intra în descrierea referitoare la titlul de mai sus, țiu să-mi exprim regretul, pentru felul cum se înțelege a se face polemică în această revistă. Nimeni n'ar avea de pierdut, dacă ar întrebuința un ton ceva mai atenuat, ținând mai ales seama, că «scripta manent».

Ar fi de dorit să fim drepți și să dăm scrisului interpretarea sinceră, altfel, se combat chestiuni pe pa-

gini întregi, la care autorul nici nu s'a gândit — dar care convin pentru teza ce se susține.

Dar să reviu la titlu:

Fără intenție de reclamă rea câinelui german, fiindcă după cum am mai spus, am și eu unul și încă unul din cei mai buni, față de care nu am cruțat nimic, pentru a nu-l lăsa mai pe jos de semenii lui — și după cum foarte bine spune d-l Ötvös Balázs — «trăim într'un timp când prăsirea raselor e la un nivel înalt, încât nu mai poate fi vorba de rasă, ci de individul din fiecare rasă, corespunzător împrejurărilor, sau terenului pe care se vânează. Fiecare rasă poate să dea exemplare strălucite și la field-trial să epateze juriul.

Eu personal, dacă fac o comparație între toate rasele ce am văzut, și pot să afirm că le cunosc pe toate, îmi bate puternic inima pentru pointer și setter; ei sunt sufletul — câinele german e practicul.

Voiau două exemple, cu care voiau lămurii preferința: Eram în Cadrilater la Casim-Ceair, cu 6 camarazi. d-l Vasile Ștefan avea un setter laverack (o frumusețe) Dick și d-l Alexianu avea o pointeră importată, Maud. Trei din camarazi aveau câini germani. Vânam cu toții prin porumburi. ...Sboară un stol de potârniche, nu știu dela care și se așează foarte aproape în capul unui lan de porumb. Până la porumb, miriște presărată de mărici mari. Toți se îndreaptă spre stol — eu care eram pe-o moviliță, observam: cade în arêt întâiu Dick — mai erau până la porumb, vreo 70 m. Un arêt impunător! Rămânând imobilizat, toți ceilalți câini trec pe lângă el. La 10 m. de el, cade bătrâna Maud. Atunci m'am convins că Dick nu glumește. Ceilalți trei câini germani, au mers încă 50—60 m. și abia au aretat cu nasul în stol. S'au apropiat vânătorii, au sburat potârnichele, s'a tras. ...Inșă ce a fost mai curios, Dick și Maud se mișcă 30—40 m. spre focuri și în timp ce câinii germani căutau nebuni prin porumb, Maud acum cea dintâi rămâne în arêt sucit în direcția stângă și Dick care prinsese și el mirosul, aretează a patron în spatele lui Maud. Se in-

sistă în direcția aceea și din marginea stângă a porumbului, mai sboară 2 potârniche, de care cei 3 câini germani habar n'aveau.

D-l D. Micescu, avocat, cred că are și azi o pointeră dela mine, Metta, pe care eu nu o dresasem de loc la apă. D-sa totuș sa dus cu ea la baltă și mare i-a fost entuziasmul când Metta, i-a aportat rațe din baltă cu stuf (sărind din barcă) dela sute de metri. Fiind o pointeră, putea să nu-i pretindă aceasta, mai cu seamă că nu primise un astfel de dresaj.

Dar, s'ar zice că pointerul și setterul n'ar face la epuri și vulpi, isprava câinelui german! Aceasta e de văzut. Pointerul francez azi, nu mai este atât de voluntar și recalcitrant. În măsura în care a avansat noul produs german, a progresat și pointerul, pierzând din felul lui prea voluntar. Negreșit, nu va ajunge îndobitocit de ascultător, însă în mâna unui bun conducător, va execută tot ce vrei. Aș da de exemplu un pointer al meu, însă ne-fiind atât de cunoscut, voiu vorbi de Quesaquo al d-lui Profesor Dr. Juvara.

Intr'o toamnă, neputând să iau cățeaua mea, care alăptă cățeei, m'am servit de Quesaquo. Mi-eră drag și mă înțelegeam de minune cu el. Vânam la Caraomer — regiune îngrijită și strașnic păzită. Din cauza a 3 cățele cu care vână d-l Profesor (aș putea să spun în treacăt că d-sa are predilecție de a vână cu partea feminină) eu căutam oarecum izolat. Vânat, belșugul lui Dumnezeu! Intre timp, rănesc un epure, abia zărit o clipă printre măricini și miriștea înaltă, care o ia spre pădure. Dispare și Quesaquo și târziu aud miercând în pădure, apoi tăcere... dar Quesaquo nu venia — ce se întâmplase? Inșfăcase epurile și în loc să mi-l aducă mie, îl duce vreo 300 m. d-lui Profesor. D-sa îl ia la goană și atunci parcurge din nou distanța, mă căută și mi-l aduce. Se poate spune, că la un concurs n'ar fi luat premiul întâiu?

Dar să continuu: Urmăream potârniche în miriște, într'o plantație deasă de salcâmi și în porumburi. Deodată Quesaquo ridică nasul în vânt și merge din ce în ce mai precaut, par'că călcă pe ace. După vreo 80 m. rămâne într'un arêt împietrit, ridicând coada drept în sus întărită ca un băț. Pe furiș se uită să vadă de mă apropii... sboară 3 spârcaci și dobor unul, deși am tras în doi — emoționat în mare parte de aretul lui, pe primul l-am greșit. Cel lovit căzuse în măricini... «Aport Quesaquo, aport Quesaquo», dar câinele se depărtă în zigzaguri vertiginose de șopârlă, prin măricini. Poate peste 400 m. aproape de pădure, îl prinde și mi-l aduce viu uitându-se fioros, (de teamă să nu-l scap), fiind numai aripat. Se poate spune că pointer-ul nu aduce vânatul rănit? Și vorbesc de câinii camarazilor; dacă aș descri isprăvile câinilor mei, poate s'ar zice că mă laud. Dar multe ar mai fi de povestit.

E natural să preferi pointerul și setterul, care prin personalitatea lui, (dacă s'ar putea spune aceasta), prin frumusețea ce nu suferă comparație, prin cheta lui inteligentă, prin nasul lui puternic, la care nu poate să ajungă alte rase; complectate toate acestea de un arêt magnific, îți dă acel complex mulțumitor care-ți întreține pasiunea.

La vulpi, poate n'o să facă isprava câinelui german, am să rămân cu vulpea nesugrumată, odată, ori de două ori în viață, dar voiu avea satisfacții necompensate cu nimic pe lume, ori de câte ori voiu merge la câmp deschis, cu un pointer sau setter și vorba d-lui M. Cornescu: «Cel care vânează numai cu câinele german, se va uita ca rața la ploaie, când va vede un pointer, stând în arêt în fața unui stol de potârnicchi».

Dar în toamna anului 1927, vânasem prepelițe la Călugăreni (Vlașca). Cum nu prea găsisem multe, ne înapoiam mai devreme și aproape de București, la un canton, oprește un automobil. Zărisem în treacăt o pușcă, oprim și noi. Din mașină descind un domn și o doamnă

și înaintea lor sare un splendid pointer. Doamne! Ce arătare! Eră întruchiparea frumosului — a superbului. Merge cu el în miriște vreo sută de metri și se înapoiază. Il dresă. S'au urcat în mașină și au dispărut. Eram cu un neam al meu Grigore Tecdorescu, vânător consumat, el avea o grifoană și eu câinele german. Din capul nostru însă dispăruse noțiunea că avem și noi câini și doară, erau culcați la picioarele noastre. Se depărtase mașina cu nobilul și minunatul animal și noi nu rostiam o vorbă... încremenisem.

«Nu plecăm, că ne apucă noaptea?»

— «Ba da, dă-i drumul» și șoferul, care nu înțelesese nimic din transportarea noastră, porni... lăsând în urmă un nor de praf, care totuș nu putu șterge plăcuta viziune.

Oprirăm la Leul și Cârnatul. Lume multă, muzică, femei frumoase, băutura rece... dar noi nu vedeam nimic! Pe dinaintea ochilor noștri sburdă animalul acela fermecător, cu linii impecabile. Al cui o fi fost!? Nu l-am mai văzut. Numai pointerul poate să impresioneze astfel!

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

A V I Z

Aducem la cunoștința d-lor membri ai «Uniunii», că mai avem în depozitul nostru cartușe fabricația Wolff & Co. Walsrode, marca «Perfect» și anume:

Cal. 12, cu tuburi lungi de 70 mm., încărcate cu pulbere fără fum și alice No. 6 (2 $\frac{3}{4}$ mm.), prețul a Lei 8 bucata.

Cal. 16, cu tuburi normale de 65 mm., încărcate cu pulbere fără fum și alice No. 5 (3 mm.), precum No. 7 (2 $\frac{1}{2}$ mm.), prețul a Lei 7 buc..

Cartușele noastre cal. 12, le recomandăm în special pentru tirul sportiv, adică tir de porumb și talere de asfalt.

Contra cost anticipat expediem cartușe și în provincie (cu ramburs nu se pot expedia explozibile), la o comandă de minimum 500 buc., care pot să fie și asortate. «Uniunea».

~ ~ ~

Primăria Comunei Șinca-Nouă
Jud. Făgăraș
No. 1716/1929

PUBLICAȚIUNE

Comuna Șinca-Nouă dă în arendă dreptul de vânat pe termen de trei ani prin licitație publică, ce se va ține în ziua de 23 Februarie, orele 14, în localul primăriei comunale.

Prețul de strigare s'a statornicit în suma de 6000 lei. Vadium 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea în localul primăriei comunale. Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria Comunei Cavnic
Jud. Sătmăr
No. 414/1929

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânătoare câștigat prin reforma agrară se va arenda până la 31 Decembrie 1933 prin licitație publică ce se va ține în ziua de 15 Februarie 1930, la orele 10, la Primăria comunei Cavnic. Prețul de strigare se stabilește la 1 leu de fiecare jugh. cad.

Licitatia se va ține în conformitate cu dispozițiunile legii pentru protecția vânatului.

În caz de nereușire termenul fixat, se va ține o nouă licitație în ziua de 3 Martie 1930, ora 10, în locul susnumit.

Condițiunile mai detaliate sunt afișate la această Primărie. Cavnic, la 7 Ianuarie 1930.

(ss) Marmorstein, notar. (ss) Cristea Gheorghe, Preș. com. int.

Primăria Com. Valea lui Mihai
Jud. Sălaj
No. 293/1929 adm.

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei se aduce la cunoștința generală, că teritoriul de vânat al comunei Valea lui Mihai, partea care este mai mică de 100 hectare la una masă, se va da în arendă prin licitație publică pe o perioadă de șase ani, începând dela 1 Februarie 1930 până la 31 Ianuarie 1936.

Termenul licitației se fixează pe ziua de 22 Ianuarie 1930, ora 10 a. m.

Prețul de strigare este 4000 lei anual. Vadiu 10%.

La licitație vor putea lua parte numai cei prevăzuți cu autorizație de licitație, conform legii.

Condițiunile mai detaliate se pot ști la primărie în decursul orelor oficiale.

Valea lui Mihai, la 30 Decembrie 1929.

Primăria

~ ~ ~

Primăria Comunei Sarafola
Jud. Timiș-Torontal
No. 2044/1929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în comuna Sarafola, în ziua de 11 Ianuarie 1930, orele 9 a. m., se va da în arendă prin licitație publică pe șase ani, terenul de vânat al comunei Sarafola, sectorul I «Peste Drumul Timișorii», în suprafață de circa 3000 jugăre.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul primăriei între orele oficiale.

Sarafola, la 10 Decembrie 1929.

Notar (ss) Nedescifrabil

Primar (ss) Nedescifrabil

~ ~ ~

Primăria Comunei Uliuc
Jud. Timiș No. 22/1930

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe terenurile împrăștiatrite se exarendează conform art. 88—110 din legea contabilității publice la 16 Aprilie 1930, orele 10, la Primăria Uliuc, prin licitație publică.

Prețul exclamării este 2500 lei, vadiul 10%.

Condițiunile se pot vedea la Primărie.

Primar (ss) Ion Bărbuț

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei
Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

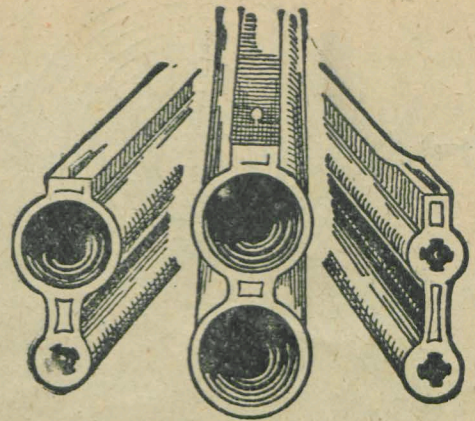

Gebrüder Merkel
Gewehre

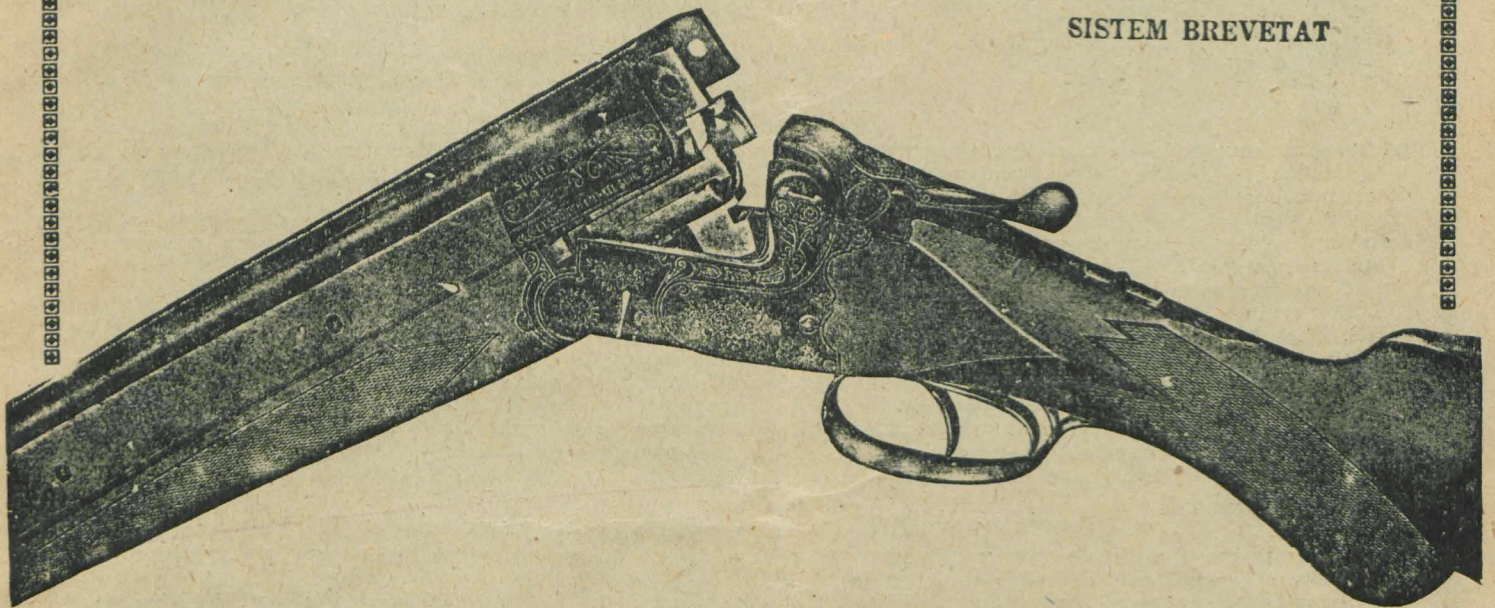
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percuție infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizator de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunii

HUBERTUS

Primul atelier român de armurărie cu forță electro-motrice și cu mașini speciale

BUCUREȘTI, CALEA GRIVIȚEI No. 26

In atențiunea vânătorilor

Avem onoare să Vă aducem la cunoștință, că am deschis uzina noastră cu toate instalațiunile sale în București, Calea Griviței No. 26, prin acea a împlinim o dorință veche a onoraților vânători și le stăm direct la dispoziție. Nu trebuie să vă serviți mai departe de meșteri ne-

pricepuți ci renunțând la munca lor, vă puteți feri de mult necaz și cheltueli dacă recurgeți la lucrările noastre. Uzina noastră este organizată pentru a corespunde tehnicei de arme în toate domeniile, afară de aceasta dispunem de cei mai buni experți n ai ales pe terenul armelor moderne și automate.

În sensul practicii dezvoltate în cinci state europene se vor efectua lucrările cele mai complicate așa ca să corespundă chiar și pretențiilor celor mai delicate și : nime conform metodelor engleze, belgiene, franceze, germane și austriace, așa cum este cerută de fabricatul și calitatea armei dată în lucrare.

Orice lucrare se va efectua în timpul cel mai scurt și modul cel mai precis, cu prețul cel mai eștin.

Construirea patului până la cea mai luxoasă montare de ochian: pe puști cu trei țevi și de repetiție, executate precis. Montaje de țevi noi și de rezervă. Lustruire neagră, cenușie și marmorizare, după model englez.

Nu duceți deci arma Dv. într'alt loc ci aduceți-o în uzina noastră unde vi-se face bine, precis, eștin și imediat.

Arma este obiectul cel mai drag al vânătorului adevărat. Dânsul nu se duce la lași, nu primește decât muncă bună iar aceasta n'o are decât numai la noi care preluăm garanția cea mai mare posibilă pentru lucrare.

Din arma Dv. veche facem una nouă! Magazin stabil pentru toate cartușele existente în Europa, pentru drillinguri și arme automate sau cu repetiție. Constructori de arme și calculatori bal știci proprii.

Transporturi și reparări pe calea poștei în toate părțile țării, se efectuează în modul cel mai punctual pe răspunderea noastră.

In atenția societăților de vânătcare din provincie

Dacă membrii trimit în bloc armele spre a fi reparate, acordăm rabat chiar și la transportul gloanțelor și munițiilor.

Preluăm garanția pentru fiecare armă trimisă.

Așteptând binevoitorul Dv. sprijin, rămânem cu salutări vânătoarești

Prima uzină specială de arme din România Mară

HUBERTUS

București, Calea Griviței No. 26

CORRESPONDENȚĂ: română, germană, maghiară.

CUMPĂR

Piei, bune uscate, de vânat (veverițe, vulpi, dihcri și alte piei de animale sălbatice).

Tăiați și uscați și coada.

ROBERT HANUS

Cetatea-Albă

CĂȚEI BRACK GERMAN!

Am de vânzare căței de 8 săptămâni din părinții «Eick v. Runnenstein» și «Fruska Sicilia».

Căteii din anul trecut prezentați la concursuri și expoziții, proveniți din această combinație de sânge, au fost fără excepție premiați.

ERVIN MÜLLER

Casier al Com. de avere Caransebes

SE CAUTĂ

Pentru studii, VEVERIȚE sănătoase, oferindu-se 50 lei bucata. A se adresa d-lui R. I. Călinescu, laboratorul zoologic București I, Strada Academiei

No. 14.

DE VÂNZARE

Șase căței (2—4) rasă grifon cu părul aspru de sânge Korthals, puri cu pedigree înscris în M. R. C. față la 31 Octombrie 1929 din căteaua Asa vom Albanusberg, G. S. B. 6955 — D. G. St. B. 2760 (registruul căinilor de utilitate multiplă din Germania). — M. R. C. vol. A. 170 cu campionul Zop de Vandemange L. O. G. 2774 M. R. C. vol. A. 156, ambii importați, deținători ai mai multor premii și cupe în expoziții și concursuri (Germania-Franța-România).

Cățelul indiferent de sex, la vârsta de 2 luni, 5000 lei. Se pot face rejineri.

AL. RIȘCANU

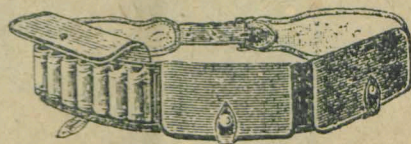
B-dul Domniței 12, București Sect. I

ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75
(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ING. HERM. ZOLDY

FOST

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VANĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânatoare Verney-Carron	dela lei	5.500.—	buc.
Arme de vânatoare Lepage	» »	4.500.—	»
Arme de vânatoare Masereel	» »	2.500.—	»
Pistoale autmate Browning cal. 6.35 mm.	»	1.000.—	»
» » » » 7.65 și 9 mm.	»	1.200.—	»
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	»	10.—	»
Cartușe încărcate Atlantik	»	8.50	»
Cartușe încărcate Trapshooting	»	8.—	»
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	»	7.50	»
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	»	5.25	»
Tuburi cu capse Gevelot	dela »	1.35.—2	»
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm.	»	240.—	kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	»	160.—	
Alice tari englezești	»	46.—	kgr.

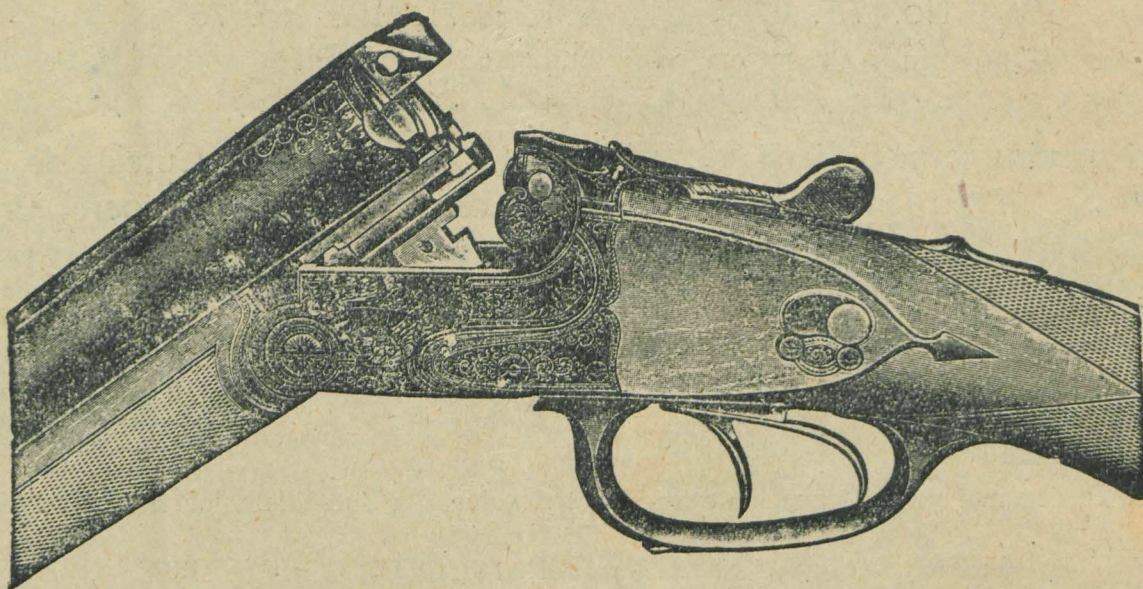
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceia, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schimbat,
sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătoarească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATAȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI